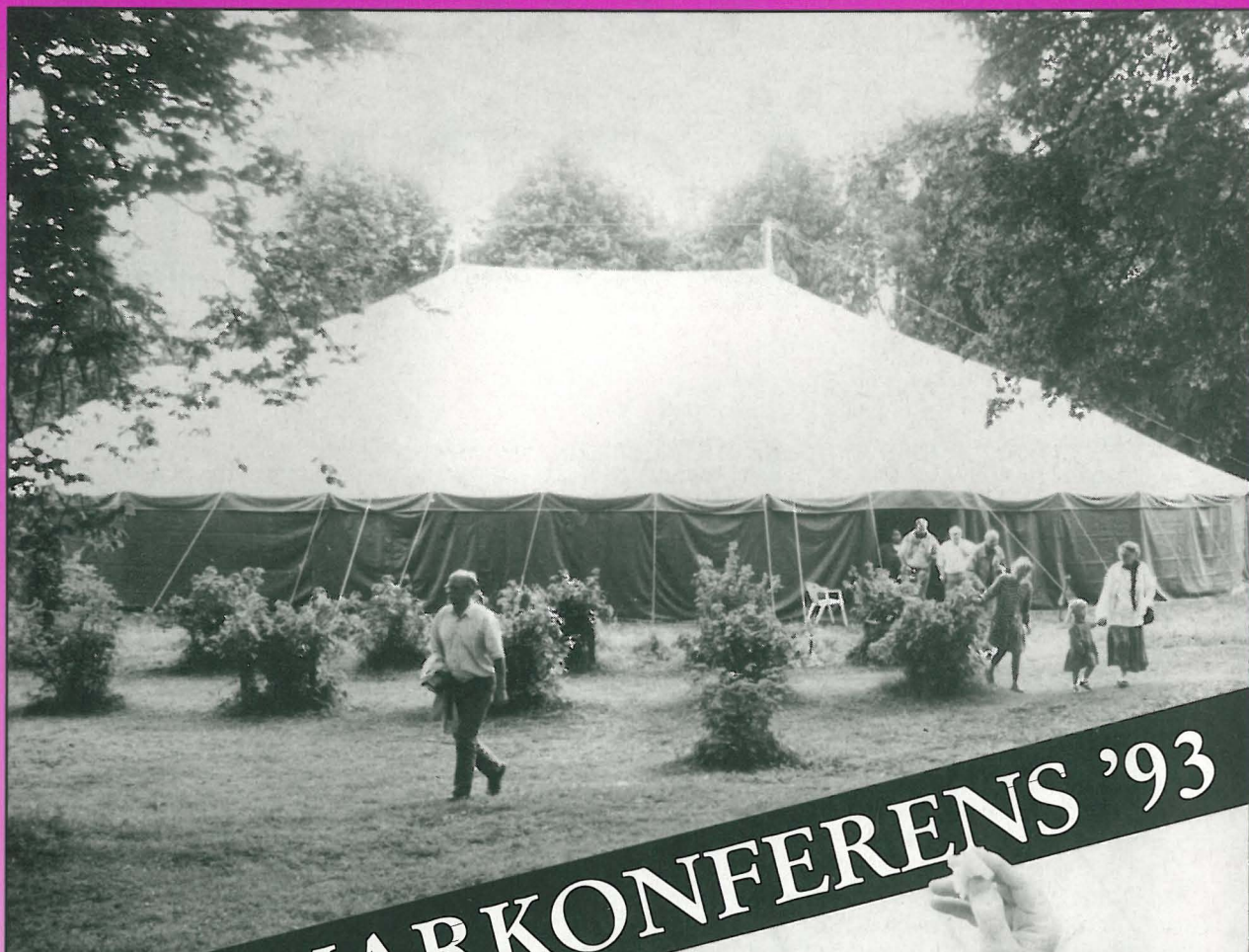
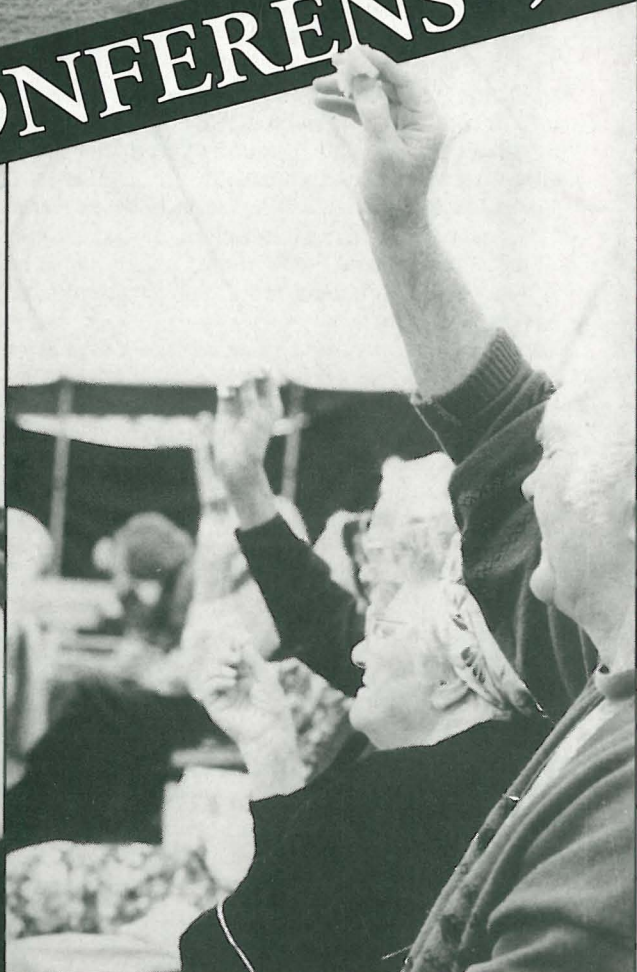
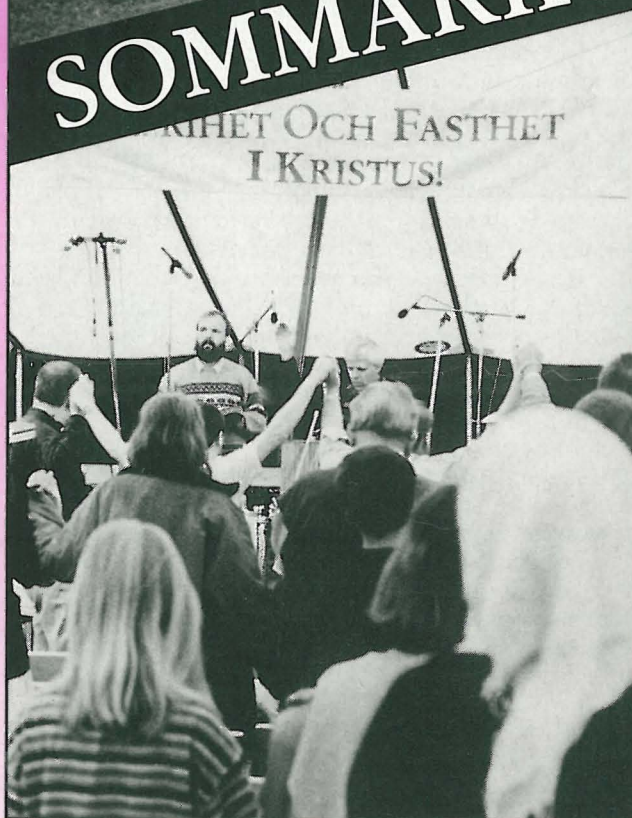

MIDNATTSROPET

SOMMARKONFERENS '93

Telefax från Dominikanska Republiken till sommarkonferensen på Humlegården:

VÄGEN U LÄGRET L

Guds frid!

Vill med detta telefax framföra en hälsning från yttre missionen i Santo Domingo. Kampen för evangelium går vidare och Guds trofasthet och långmodighet gör att vi vandrar vidare med den vision som bara den sanna tron kan ge.

Vid besöken i La Victoria blir vi gång på gång påmind om den fruktansvärda nöd människor får lida. Fängelset, med fler än tredubbelt så många fångar mot det avsedda är så trångt att t.o.m sanitärutrymmena numera utnyttjas som sovplats. 90% av fångarna är, trots att i många fall ha passerat år av fångenskap, ännu inte dömda. Inte p.g.a överbelastade tjänstemän utan snarare för att de saknar ekonomiska resurser att köpa sig sin frihet.

Tingsrättens lokaler i huvudstaden har av många blivit döpta till stans affärscenter no. 1. Ett exempel är en stackare vi nu under två års tid försökt hjälpa fram till rättegång. Han är ensam, fattig analfabet, utan anhöriga som ställer upp med besök etc.

Sedan våren 1990 har han väntat på att få sin sak prövad inför rättsvisan men då utredningen av någons anledning spårlöst försvann från häktningsdomstolen för drygt ett år sedan har det varit omöjligt att få något konstruktivt gjort till hans fördel.

Trots tjugotals med besök både vid domstol och polis för rekonstruktion av utredningen med hjälp av deras arkiv, fann vi ingen tjänsteman villig till att fullgöra sin plikt. Advokater, vilka vi vände oss till förklarade för oss med överseende att ni dumma utlänningar förstår inte att det måste till pengar för att få arbetet gjort. Men med bibelns rättfärdighetsmodell kämpade vi vidare tvärs emot alla goda råd likt änkan inför domaren och idag efter mer än tre års fångenskap, har antagligen datum för rättegång fastställts till den 19 augusti.

Som ni redan känner till av tidigare rapporter så är ovan beskrivna situation vardagsmat här i landet. P.g.a trängsel och dålig hygien, dålig kost etc. så är många mycket sjuka och behovet av läkarvård och medicin är stort. Det är nu ett tag sedan vi hade den senaste läkarmottagningen i Viktoriefängelset men till hösten, då doktor Doris är tillbaka, är det hög tid att på nytt besöka fångarna med mediciner och hygienartiklar.

Medicin har blivit en dyrbar vara mot för bara ett par år sedan. Då kunde vi fylla bussen för en relativt billig penning och det räckte till många. Idag märker vi av prishöjningar för varje inköp vi gör. I vanliga fall, ex.vis på landsbygden eller i vårt center, tar vi ut en liten avgift av patienterna, c:a fem svenska kronor, vilket brukar täcka en del av utgifterna men i fängelserna kan vi inte göra det. Det beror helt och hållet på våra offrade medel vilken medicinsk hjälp vi ska kunna ge.

För en vecka sedan talade jag med några fångar, vilka led av olika bristsjukdomar. En utan kraft att resa sig upp, en annan med infekterade utslag över kroppen och åter en med tandvärk och sönderfallande tänder. Alla hade de begärt att få tala med fängelseläkaren men ingen av dem blev beviljad då det ändå inte finns någon hjälp att få. Ett recept är allt läkaren kan åstadkomma men medicinen måste köpas utanför fängelset, vilket för det mesta fångarna inte har pengar till eller möjlighet att ordna. För många går det så långt att de, som jag såg exempel på samma dag, får bäras ut avsvimmade och totalt utmattade för att om möjligt av någon få nödvändig hjälp att bevara livet.

Här i missionscentret har vi just avslutat dagens läkarmottagning med doktor de la Cruz. Ett tjugotal patienter från området har fått mediciner, vård och undervisning. Läkaren väddade till oss om att snabbt försöka få ihop mediciner till fängelset. Själv ska han uppsöka ett av staten kontrollerat laboratorium för att möjligen därigenom få hjälp med en del mediciner.

Syskon, vi tänker speciellt mycket på er under dessa dagar då ni är samlade till konferens. Trots att vi inte kan närvara är vi ändå med i våra förböner för de nya steg och riktlinjer som dras upp inför den återstående delen av vår vandring.

Som en hälsning till konferensen vill jag påminna om sändebrevet till Efesus där församlingen fungerade klanderfritt som evangeliets administratörer eller som en andra generationens vittnen vilka bar vidare budskapet. De levde det de hade lärt och många ideella motiv låg säkert bakom de outtröttliga

TANFÖR DER HEM!

insatserna för de som led orätt. Men likt dem är inte heller vi kallade att vara några slags administratörer utav en eller annan lära som vi applicerat på våra liv.

Det ligger en väsentlig skillnad mellan detta och vår verkliga uppgift som väckelsens bärare, bärande budskapet i våra egna liv eller ännu hellre varande budskapet som levande Kristus – brev. "Men jag har det emot dig, att du övergivit din första kärlek... betänk, varifrån du fallit..."

Om vi inte var och en personligt lever nära Gud är det väldigt lätt att något kommer emellan och för oss blir viktigare än den första kärleken till honom. Inte ens kärleken till Guds verk får ta den plats han rätteligen bör ha i våra liv.

Den kamp vi har att utkämpa är icke mot kött och blod, och där befinner vi oss alla i farozonen för den ondes listiga anslag att försöka beröva oss det absolut viktigaste av allt; kärleken till Jesus.

Gud välsigne er var och en. Bed för missionen och det enorma uppdrag vi fått att förvalta. Ställ upp i kampen för orättfärdighetens offer men framförallt: SE PÅ JESUS!

Maranatahälsningar med Fil. 3:7 – 11.

Berno

Frid, kära syskon!

Då ni nu alla är samlade vill jag ta tillfället att framföra en hälsning till er var och en. Trots det enorma avståndet är dock närheten till nådessyskonen så påtaglig. Sida vid sida i kampen för själars frälsning, i kampen för rättfärdigheten som ständigt tränges tillbaka och med det eviga hemmet i klart sikte, får vi bära varandra i ständig åkallan och bön. Vi erfar hur det blir trängre och trängre för det folk som valt att gå ut till honom utanför lägret, men där får vi mötas bärande hans smälek i denna tid och värld då den frigörande sanningen tystas med alla medel som finns att tillgå.

Ni i Sverige, vi i Dominikanska Republiken. Två så helt olika länder, kulturer, men ändå så lika. Samma ondska råder, samma orättfärdighet och otro. Vi ser Latinamerikas hemlösa, fader – och moderlösa, ja, de lidandes skara ökar katastrofalt.

Den trygghet som en tid varit Sveriges börjar nu glida på sina lerfötter och ingen kan dämja upp den mer än temporärt. De rotlösa söker nu ett fäste och det religiösa intresset tilltar i kristider. Någon söker sig till den kristna tron för att om möjligt få den gode gudens hjälp att lappa ihop sin miserabla och hårt ansatta ekonomi och rädda sin snart kursade firma. Äktenskapet brakar snart samman då den eviga frågan om pengarna som inte finns, tar livet av alla andra värden. Ungdomarna lockas med budskap som hör "ungdomsgenerationen till". Jesus som en "häftig kille" med "justa svar på livsfrågorna".

Talet om Golgata kors, om en Frälsare som med ett blödande hjärta och en stungen sida öppnat vägen till himmelen, vart tog det vägen. Ett ord kommer till mig. 1 Joh 1:9 "Om vi bekänna våra synder..." Med ens förändras bilden och vi ser den syndabelastade människan på väg mot Golgata.

Ett styng i hjärtat och hon har vaknat till och förstått vari problemet ligger. Problemet synden – att missa målet. Att reda ut evighetsfrågan blir nu det avgörande. Inför det faktum att en syndabekännelse måste fram böjs den stolta nacken, det positivtänkande leendet bryts sönder och tårarna sköljer bort masken. Den frigörande sanningen har fått tillträde.

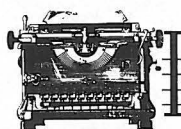
Utanför lägret, det är vår enda framkomliga väg, syskon. Den leder inte mot en trevligare mer eller mindre problemfri tillvaro här i tiden. Oh nej! Den vägen utanför lägret leder hem, bortom, genom Pärleporten och ända in i evigheten tillsammans med honom.

Syskon, må vi på intet vis frestas till att förfuska, förenkla eller tänja på budskapet. Må Herren hjälpa oss att HÅLLA FAST vid de sanningar, de frälsande sanningar som är människans enda räddning.

"Om vi bekänna våra synder..."

Gud välsigne er var och en att under denna vecka av samling och gemenskap få ett personligt och förnyande möte med vår Herre Jesus Kristus som är så nödvändigt för den fortsatta vandringen hem. Maranatahälsningar

Karin

ARNE
IMSEN

Ingen skörd utan sådd

Ordet måste predikas med tjänande makt och gudomlig myndighet i en atmosfär utan strid och konflikter. Förkunnelsen ska bäras fram under bön och tro och överlåtelse till Gud. Då får man en myndighet som betvingar makterna, så att människor blir lösta från det som binder dem.

Det finns en bibelvers som kan förefalla vara en anklagelse, och som riktar mot mycket aktiva kristna människor med en oerhörd livsaptit och som strävar efter att Andens gåvor skulle överflöda i rikt mått.

När aposteln har undervisat församlingen i Korint om uppståndelsen, dess realiteter och verkligheter, riktigt förklarat vilket utomordentligt och unikt budskap som den kristna församlingen representerade, så konstaterade han, nästan som en antiklimax i textsammanhanget:

– Somliga finnas som leva i okunnighet om Gud; eder till blygd säger jag detta.

Det kan uttryckas eller formuleras på andra sätt. Exempelvis så här: Egentligen hade dessa anförtrots så mycket att de borde skämmas. De hade fått Andens gåvor; en gemenskap som var enastående, höjd över allt annat föreningsliv i Korint; unik i alla avseenden.

I brödsbrytelsen demonstrerar församlingen inför både ond och god andevärld Herrens död till dess att han kommer. De förklarar sig ha delaktighet i Hans försoningsverk. Det är något tidlöst och oändligt, något som börjar men aldrig upphör. De blickar bakåt mot Golgata och framåt mot Jesu tillkommelse. Under vandringen får de förnyas genom gemenskapen i brödet och vinet.

Så undervisar Paulus vidare, och man har en känsla av att frälsningen blir större, rikare och härligare allt eftersom han talar och kommer fram till uppståndelsekapitlet. Där verkar det som om oändligheten redan gjort sin entré i tiden, sprängt människans begränsning och gjort henne delaktig i ett verk som är himmelskt till sitt ursprung, och därför himmelskt i sin funktion och med avseende på mål och

frukt. Det finns något som är övergripande och förblivande: Guds skaparord.

Därefter säger Paulus: "Egentligen borde ni skämmas. Vad har ni gjort av allt detta goda ni fått? Ni har fått Paulus, Petrus och en hel mängd andra tjänare. Ni kan lyssna till dem och förnimma att de egentligen presenterar var sin sida av Kristi härlighet. Men i stället har ni blivit kräsna och bortskämda."

De gåvor som Gud givit till enhet och koncentration, använde de till att åstadkomma njutning och söndring. Därför blev församlingen trög och ineffektiv.

Kraften som skulle användas för att informera världen, förbrukas ofta till att diskutera predikanter, verksamhetsformer eller något annat "andligt". Man sladdrar och diskuterar, så att de skaror som skulle nås av evangelium, kommer aldrig att få höra det!

De kristna vinner ingenting för sig själva heller på den vägen. Risken är att de går förlorade tillsammans med den värld de skulle rädda. Den som tänker följa med när Herren kommer kan inte gå med kluven tunga och delad håg. Den som vill se resultat och uppleva genomslagskraft i verksamheten, måste leva i endräkt. Enheten måste drivas så långt, att man blir ett hjärta och en själ.

Vem ska tala om för världen att Jesus är uppstånden, om vi underlåter att göra det? Vem ska hjälpa grannen och de andra människorna i vår stad till frälsning? Himlen längtar efter att se människor frälsta. Änglarna gläds åt syndarnas frälsning. Men de blir inte frälsta utan vidare.

Det följer ingen skörd där ingenting har sätts, och man kan inte så i snödriivor eller på klippor. Man sår i bearbe-

tad jord. Är hjärtats åkerteg mottaglig för Guds Ord, eller är den upptrampad och hård? Kanske har man hört Guds kallande bud och himmelska signaler ett antal gånger, men blivit så förhärdat till sist att det inte spelar någon roll vad himmelen säger. Då spelar det heller ingen roll vem som predikar.

Att kalla på änglar eller apostlar hjälper ingenting. Det kommer ingen skörd utan sådd, och det är ingen mening att så där marken inte är bearbetad. Det behövs grovarbetare till Guds rike; arbetare som inte är rädda om sitt eget och sig själva, utan vill ge sitt liv i tjänst för Herren.

Ordet måste predikas med makt och myndighet för att människor ska bli förlösta. Det behövs en atmosfär av bön; inte strid och konflikter, utan en atmosfär av tro och överlåtelse till Gud. En myndighet som betvingar makterna så att människor kan bli lösta från allt som binder dem.

Var och en måste avlägga räkenskap för hur han använt sin tid. Ofta förbrukas tiden på ting som är fördärvbringande för både oss och andra.

Korinterna hade lyssnat till Paulus, Petrus, Apollos. De hade sett och hört under årtal om Guds dråpliga gärningar. De hade haft möjligheter att bli en mycket tät och koncentrerad kulturprotest i sitt eget samhälle. De riskerade nu att plöttra bort sig i oväsentligheter.

Vad hade de gjort av det Paulus predikade? Vad gjorde de av löften, erbjudandena och möjligheterna? "Eder till blygd..." Ni borde skämmas. Det borde finnas tid för annat än slagsmål med nådesyskonen, det borde finnas tid för

annat än att strimla predikanter och bygga upp fronter mot varandra.

I vår tid skapar man medier för att kanalisera sina personliga misslyckanden och sitt missnöje. Varför hänge sig åt självdestruktion och underminera tron hos människor så att de inte orkar tjäna Herren som de borde göra? Det borde finnas tid för annat än diskussioner och resonemang, motrörelser och motreaktioner. Det är dags nu att lyssna på signalen från höjden: MARANATA – se brudgummen kommer, gå ut och möt honom!

Vi kan fördröja eller påskynda Jesu tillkommelse. I alla lägen bör varje kristen sträva efter att göra den frälsta skaran fulltalig, så att Jesus kan komma. Det kan tänkas att en stor del av dem som vi tror ska följa med på skyn blir kvar, och de som vi inte hade tänkt oss, de kommer med. Risken är helt uppenbar, eftersom det var fem oförständiga bland de tio jungfrurna. De hade gjort sällskap ut. De hade avskilt sig och var på väg att möta brudgummen.

Hur är det med informationsansvaret? Det vore väldigt bra om var och en kunde ha eget tryckeri, men det vore opraktiskt. Det måste till samordning, och det förutsätter vilja till enhet och samförstånd. Det ligger inte för människan. Vi har i vårt väsen andra böjelser, och drar oss inte för att använda både andegåvor och tjänster för att stödja söndrande krafter. Vill vi bara ha ett medium till självförverkligande? Det viktigaste borde vara att ge information och kunskap till mänskligheten som är på väg allt längre bort från Gud.

Varje lokal grupp klarar inte av att driva ett tryckeri, men om vi lägger våra små resurser i Jesu händer och låter honom välsigna dem, så blir de till mättnad för skarorna. Det finns rika möjligheter om vi vill använda dem. Det är inte en kostnadsfråga, utan en viljefråga. Om vi vill, så vill Herren, och vill Herren, då har han resurser! Ingen kan hindra honom utom du och jag.

Vi kan trycka tidningar och magasinera dem. Det är mycket möjligt att många kommer att uppskatta den i kommande generation, om det kommer någon sådan. Kanske man om femtio år plockar fram vad vi höll på med, kämpade för och ville förverkliga...

Jesus lever, han är uppståndelsen och livet, och det ska vi med frimodighet proklamera. Vi har våra fobier och tabun som hindrar oss. På områden där vi borde satsa oss själva, där manas vi alltid till försiktighet, men just på de områden där vi borde vara försiktiga,

Fortsättning på sidan 22

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA TEL 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen

I REDAKTIONEN: Arne Imsen, Stina Fridolfsson,

Ulla Näsholm, Arne Björkman, Hans Lindelöw.

LAYOUT: Johannes Quisth

UTKOMMER 6 GÅNGER OM ÅRET.

*Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress.
Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt
på pg. 48 64 65-8.*

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Det sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

OMSLAGSFOTO: JOHANNES QUISTH, THOMMY JACOBSSON

i DETTA NUMMER...

ARNE IMSEN/

FÖRSAMLINGEN INITIERAR GUDS RIKE

Den europeiska unionen, EU, initierar en ny epok; det är bara en tidsfråga innan frivilligheten byts ut mot ett tvång.

6

ARNE BJÖRKMAN/

EN ANNAN ANDE!

Artikelserien om nyandligheten tar i detta nummer upp Emanuel Swedenborg och dennes lära.

8

LARZ GUSTAFSSON/

AVFOLKA HELVETET – BEFOLKA HIMLEN!

Rapport från årets sommarkonferens i Latorp, Örebro.

12

STINA FRIDOLFSSON/

OCH BLICKEN BLEV MÖRK

Här betonas vikten av att leva i försoning med Gud och medmänniskor.

16

OCH NATURLIGTVIS
MYCKET, MYCKET MER!

FOTO: JOHANNES QUISTH

EU initierar antikrists välde och kommer att bli det maktmedel som gör människorna till fångar på ett mycket värre sätt än vi någon gång tidigare under historiens gång sett. EU förebådar en världstat, vars inflytande och makt kommer att reducera de enskilda nationerna till ett fåtal. Det innebär i realiteten att medborgarna får finna sig i den mest förödmjukande behandling.

Församlingen är av himlen, och ska till himlen. Då måste den alltså ha himmelska kvaliteter, och därför kräver bibeln att vi ska stå i ett personligt och intimt förhållande till brudgummen. Detta kärleksförhållande får inte influeras eller påverkas av alla andra friare som vill bedriva kurtis med oss. Det är fruktansvärt när människor med den kristna bebyggelsen sjunker ned på den nivån att de förklarar Jesus kärlek med munnen, men samtidigt går i armkrok med världen.

Om vi inte har det rätta perspektivet, kommer vi att begå det vanliga misstaget att vi plottar bort oss i oväsentligheter. Maranatabudskapet att Jesus kommer är mera aktuellt än någon gång tidigare. Ju intensivare det religiösa världssystemet lyckas påverka människorna, dess sällsyntare blir

över våra liv på alla områden. Om vi fördjupade oss i den religiösa problematiken, skulle vi göra upptäckten att den katolska kyrkan håller på att återerövra förlorade territorier; framför allt religiöst, men också geografiskt. Det sker på många sätt och genom många organ. Det uppstår en atmosfär som är väldigt svårdefinierbar.

New Age är ett konglomerat av idéer och utbud, vilket gör människor oerhört villrådiga. Men Guds barn bör inte vara villrådiga. Vi bör ha så mycket profetisk skärpa, att vi ser vad som rör sig bakom fasaderna på olika områden; även i vårt dagliga arbete; vår handel av konsumtionsartiklar, osv.

Helt visst kommer varje ting att användas som propaganda för den nya tidsåldern. Vi lämnar nu Fiskens tidsålder, säger man i New Age, och går in i Vattumannens. Därmed följer stora revolutionerande förändringar, och så förklarar man att den nye Kristus ska framträda för hela mänskligheten.

Alltsammans går parallellt i tiden. EU och andra internationella organisationer får allt större utrymme och inflytande över individer och nationer. Den helige Ande initierar att Jesus kommer och att han kommer snart. Världsanden initierar genom EU ett antikristligt världsvälde. Inom kort har vi en världshärsare som med alla manipuleringsmetoder som mänskligheten under historiens gång och framför allt

FÖRSA

budskapet om Jesu tillkommelse.

EU kommer att få ett fruktansvärt inflytande

under det senaste seklet har utrustat sig med, kommer att inta härskarställning. Den som inte ser och förstår det, är blind och förstockad.

Antikrists ande kommer att med allt större och tydligare markeringar, manifestationer och krav att neutralisera alla levande kristna. Hur det ska gå till, talar bibeln om. De levande kristna skulle inte ha låtit sig luras av det världen representerade för 20–30 år sedan. Men nu kommer nya attacker med nya utbud av religiös karaktär och med många karismatiska utfästelser. Man möter nu en märklig ande som utlovar tungomålstal och uttydning, helbräddagörelser och allt möjligt annat. Därför talar bibeln om nödvändigheten av att äga ståndaktighet intill änden, så att man inte blir bortförd som ett segerbyte.

Maranatabudskapet är ett liv. Man kan inte skicka ut människor i vardagen att möta dessa enorma påfrestningar utan kunskap, utan erfarenhet, lots och vägledning. Vi behöver bibelcentrerad undervisning. Inte professionalism och modernt artisteri, utan evangelister, herdar, lärare och profeter. Men vi behöver också apostlar, församlings-sändebud.

Apostlaämbetet innebär inte mötesverksamhet här eller där, utan det innebär att grundlägga församlingar som blir ett bålverk emot den filosofi och alla de lögnar som är verksamma i alla möjliga sammanhang. Guds församling – inte verksamheten – är sanningens stödjepelare och grundfäste. Därför säger redan Paulus att det är nödvändigt skaffa sig den undervisning som behövs för att veta hur man ska uppträda i Guds församling.

VILNINGEN *initierar* UDS RIKE

De flesta vet inte vad församlingen är, hur den är konstituerad, hur den fungerar; och därför ser man inte fiendens attacker. Om grundvalarna upplöses, då vacklar ju allting, och alla blir osäkra och förvirrade. Ingen vågar offra sig, därför att man är ängslig; rädd för att misslyckas. Man har möjligen tråkiga erfarenheter och refererar till olika typer av misstag som någon eller några har gjort.

Vi måste få Kristuscentrerad bibelundervisning som inte i första hand appellerar till lustförmågan, utan till kampviljan; viljan att följa Jesus Kristus.

EU initierar ett antikristligt välde. Det är höjt över varje diskussion, och vi behöver definitivt inte hjälp av något annat än bibelordet för att bekräfta det.

EU är en internationell organisation med en maktapparat som så småningom helt och hållet kommer att överlämnas åt den personlige Antikrist som utnyttjar den för de syften som draken har satt upp. Den gamle ormens planer är att störta Guds rike och besegra den Smorde; neutralisera trons folk och upprätta en motsvarighet till det tusenåriga riket. Framför allt vill han ge människorna intryck av att vi nu har det förlorade paradiset här, friheten, tryggheten, framtiden. Vem längtar inte efter riket, vem längtar inte efter fred och trygghet?

Fienden knyter an till elementära behov i vårt eget väsen; behovet av en hygglig miljö där vi kan överleva. Vi är rädda för miljöförstörelsen, ängsliga för allt annat elände som möter oss i de dagliga rutinerna; hotet som hänger likt ett demoklessvärd över hela mänskligheten. Människor vändas, lider, gråter. Vi ser med förskräckelse

ut över klotet och funderar om det så småningom ska upplösas i total förintelse.

Jesus kommer! Där ligger räddningen, hoppet, framtiden och möjligheten. EU utgör ett hot mot hela mänskligheten. EU är ingenting annat än svek och förräderi. De nationella gränserna upplöses, och man delegerar åt internationella organ myndighet att agera med maktinstrument som ingen människa någon gång under hela historien har lyckats bemästra.

EU kommer aldrig att kunna lösa problemen. De stora problemen är inte strukturerna och systemen i och för sig, utan synden. Så länge det inte finns några maktmedel som kan besegra synden och alla dess vidriga gärningar, är alla planer dömda att misslyckas och kommer att sluta i ett fruktansvärt fiasko.

Det finns ett universalmedel mot synden, och det är Jesu blod. Någon annan hjälp finns inte, men blodet rensar ifrån all synd. Så länge man föraktar Jesus, vill man ha en annan modifierad, moderniserad, stympad och reducerad Jesusgestalt som passar den opånyttfödda, religiösa, förhärdade människan.

Tro inte på politikerna och prästerna eller de religiösa organisationerna; tro inte på ekumenikens representanter. Tro på Guds Ord; bli Kristuscentrerad! Träng dig in i Guds eget ord; börja bedja på allvar om vägledning! Du kommer att behöva en himmelsk lots som kan hjälpa dig att hitta vägen i dunklet. Han står till ditt förfogande.

EU initierar antikrists välde, och kommer att bli det maktmedel som gör människorna till fångar på ett fruktansvärt sätt, mycket värre än vi

någon gång tidigare sett under historiens gång. EU förebådar en världsstat, vars inflytande och makt kommer att reducera de enskilda nationerna till ett fåtal, vilket i realiteten innebär att medborgarna får finna sig i den mest förödmjukande och kränkande behandling.

Då slutligen hela Europa nappat på betet, kommer man att dra in fångsten. Slutresultatet blir värre än det andra världskriget, värre än stalinism och hitlerism, värre än koncentrationslägren, därför att hela Europa blir ett koncentrationsläger. Det är fruktansvärt se att de kristna inte fattar sitt ansvar att bilda en andlig front emot detta ohyggliga väsen.

Ta vara på denna maning, låt den sjunka ned i ditt hjärta och res dig upp i en allvarlig protest. Låt oss anropa himmelens Gud om hjälp, så att vi åtminstone den sista fasen av tidsåldern kan rädda några. EU initierar ett världsvälde som sist och slutligen kommer att innebära att man inte får köpa eller sälja utan att tillbedja; inte utan att ta märket som bibeln talar om.

Det blir allt vanligare med märken på människokroppen. Det finns exempelvis tröjor med små eller stora märken. Många använder nu köpkort istället för pengar. Detta är ett led i processen fram till det sista kortet som är internationellt, det man måste bära för att få köpa och sälja. Bibeln talar om att detta märke inte ska sitta på kläderna, men det ska stämplas in i pannan eller på högra handen. Pannan representerar intelligensen, handen representerar handlingen. Alla har inte antikristlig filosofi. De begriper inte vad de sysslar med och vad Antikrist egentligen representerar. De har emellertid tagit märket på höger hand – de har ett antikristligt handlingsmönster.

Jag tror inte att vi som kristen församling; som Jesu brud ska vara med i slutfasen av dessa våldsamma, fruktansvärda, förödande händelser. Den stora händelsen som Jesu Kristi församling väntar på, är den förestående evakueringen. Vi ska flytta.

Många får flytta ofrivilligt, och har ingenstans att ta vägen. Flyktingar i miljoner är ute och driver statslösa, hemlösa, arbetslösa, maktlösa, fridlösa och rotlösa. De lever i en misär som blir värre för varje dag som går. De utsätts för våld. Hela världen kan via media konstatera detta, och följer händelseförloppet med visst intresse, men knappast med någon delaktighet eller medlidande.

Dessa lidande, blödande skaror hoppas på befrielse. De hoppas att Antikrist ska vara deras räddning. De hoppas att en dag ska komma då också de får frid. Man har lyssnat till de anti-

AV ARNE BJÖRKMAN

I MR:s artikelserie om de nyandliga rörelserna vilken startade i förra numret, har turen nu kommit till en av nyandlighetens förgrundsgestalter, Emanuel Swedenborg. Han accepterade en personlig Gud men förkastade såväl treenigheten som försoningsläran.

Trots detta har Emanuel Swedenborg "efterföljare" i dagens Sverige, bl. a. den kände TV-journalisten Arne Weise.

EN ANNAN ANDE!

Emanuel Swedenborg var en känd naturvetenskapsman. Efter en religiös kris blev han nyandlig profet. Han påstod att han stod i kontakt med den andliga världen och hade besökt både Himmel och Helvete.

En av förgrundsgestalterna inom de nyandliga rörelserna är Emanuel Swedenborg. Han hävdade att han fått i uppgift av Gud att tolka Bibeln på ett korrekt sätt. (Dvs spiritistiskt, min anmärkn.) Enligt hans lära – swedenborgianismen – består livet av en ständig växelverkan mellan jorden och den andliga världen.

Emanuel Swedenborg, 1688–1772, var son till den kände biskopen och psalmdiktaren Jesper Swedberg. På sin tid betraktades Swedenborg som en mycket framstående vetenskapsman. Han var matematiker, uppfinnare, metallurg, geolog, astronom, nationalekonom, filosof och språkforskare. Han utförde bl.a. viktiga insatser inom hjärnforskningen och mekaniken.

Och 1716 grundade han Sveriges första naturvetenskapliga tidning.

En vändpunkt i Swedenborgs liv skedde natten mellan den sjätte och sjunde april 1744 i Haag. Då hade han en andlig syn som förändrade hans livsinställning. Swedenborg kunde berätta att han i sin syn sett Jesus ansikte och upplevt hans närvaro i rummet.

Synen förde in Swedenborg i en religiös kris. Andligt famlade han omkring. Bl.a. vistades han i London en tid, där han regelbundet besökte herrnhutarnas möten. (Herrnhutismen var en väckelserörelse.) Men därpå for han hem till Stockholm och började studera Bibeln på grundspråket.

Nyandlig författare

Snart kunde Swedenborg upplysa om att han stod i förbindelse med den andliga världen. Han talade med änglar och andar, berättade han, och de vägledde honom i de överjordiska världarna. Han kunde också upplysa om att han besökt både Himmel och Helvete.

Swedenborg slutade med sitt naturvetenskapliga arbete och började istället ägna sig åt att förmedla de budskap han påstod att han fått. Han skrev ner sina uppenbarelser på latin och lät

publicera dem. 1749 var han färdig med första delen av "Himmelska hemligheter", ett verk som kom ut i åtta band.

Under en vistelse i London 1758 gav han ut flera andra skrifter: "Himmel och Helvete", "Yttersta domen", "Jordkloten", och "Himmelska läran".

1763 lät Swedenborg trycka flera böcker i Amsterdam: "Läran om Herren", "Läran om Tron", "Leverneläran", "Gudomliga Kärleken och Visheten". Året efter utgavs på samma plats hans skrift "Gudomliga Försynen". Och Swedenborgs mycket omfattande verk "Uppenbarelseboken avslöjad" kom ut 1766.

Vid åttio års ålder skrev Emanuel Swedenborg "Den äktenskapliga kärleken", ett arbete på sexhundra sidor. Då satte han också för första gången ut sitt namn som författare. Den sista bok som Swedenborg publicerade var "Den sanna kristna religionen". Den gavs ut i Amsterdam 1771.

Emanuel Swedenborg avled 1772 av ett slaganfall. På sin dödsbädd tog han emot nattvarden av pastor Ferelius i Svenska kyrkan i London. Ferelius uppmanade Swedenborg att ta tillbaka sina läror om han inte var säker på att de var sanna. Men Swedenborg höll fast vid det han lärt ut och svarade:

– Så sant som ni ser mig här för era

ögon, så sant är också allt vad jag skrivit, och jag hade kunnat säga mer, om det varit mig tillåtet.

Swedenborgs lära

Emanuel Swedenborg hävdade att han fått i uppdrag av Gud att förmedla Bibelns "inre sanningar". Hans uppdrag var att återställa allt det sanna som gått förlorat i kristendomen, framhöll han.

Men som alla andra nyandliga lärare förnekade Swedenborg viktiga bibliska sanningar, t.ex. Jesus som försonare, frälsare och befriare.

I en sådan här artikel går det inte att peka på allting Swedenborg lärt ut, men jag vill ange fyra viktiga punkter i hans lära:

1. Tron på tre personer i Gudomen förkastas. Den ende sanne Guden är Jesus Kristus, som även kallas Jehovah i Gamla testamentet.

Då Bibeln nämner Fadern, Sonen och den helige Ande, så innebär det endast olika uppenbarelser av Jesus Kristus. Swedenborg menade att Fadern symboliserar Jesus gudomliga själ. Sonen var Jesus mänskliga natur. Och den helige Ande är symbolen för den gudomliga kraften, som strömmar ut från Jesus.

2. Swedenborg menade också att någon ställföreträdande försoning inte är möjlig. Gud/Jesus kom till jorden endast för att slå sönder Helvetets makt, som hotade människornas frihet. Det är istället kärleken till Gud/Jesus och goda gärningar som frälser, hävdade han. Alltså förkastade Swedenborg Nya testamentets undervisning om att människan blir frälst genom tro och att hon ska leva av tro.

3. Synen på Bibeln och det kristna livet grundas på Swedenborgs andliga uppenbarelser och inte på Ordet. I Nya testamentet är endast evangelierna och Uppenbarelseboken fullt giltiga. Han ansåg att breven i NT inte var gudomligt inspirerade.

4. Swedenborg hävdade att Jesus återkomst och den yttersta domen redan hade inträffat. Detta skedde i den andliga världen 1757, påstod han och framhöll att han själv kunnat iaktta dramat. Och det nya Jerusalem som nämns i Uppenbarelseboken, är "Nya kyrkan", dvs. det samfund som har bildats på Swedenborgs läror.

Livet i den andliga världen

En framträdande plats i Swedenborgs författarskap får livet i den andliga världen. Swedenborg påpekade att den fysiska kroppen inte ska uppstå på det sätt som lärdes ut av den "gamla kyrkan", vilken han också kallade den förfallna kristenheten.

Då människan varit död i tre dagar uppstår hon i den andliga världen, där hon möts av änglar samt nära och kä-

En staty av Emanuel Swedenborg finns vid Mariatorget i Stockholm

ra. Några andra andeväsen än människor finns inte. De goda människorna blir änglar när de avlider och de onda demoner och djävlar.

Då en människa dör kommer hon inte genast till Himlen eller Helvetet, utan hon måste först vistas i den andliga världen en tid för att uppleva var hon passar bäst, efter håg och fallenhet för det goda eller onda. Swedenborg menade nämligen: Gud dömer ingen – människan dömer sig själv!

Den andliga världen påminner så mycket om jordelivet att man inte märker att man lämnat den fysiska kroppen. Och portarna till Himmel och Helvete står öppna för alla. Det är bara att välja! Men man dras dit man känner att det finns likasinnade – och där trivs man.

"Människoanden kan också glädja sig åt att hon är i besittning av varje såväl yttre som inre sinne som hon åtnjöt i världen. Hon ser som förut, hör och talar som förut, har också lukt- och smakförmålor och känner när hon vidrörs som förut. Hon läng-

tar, åstundar, har begär, tänker, reflekterar, påverkas, älskar och vill som förut. Kort sagt, när människan övergår från det ena livet till det andra är det som om hon gick från ett ställe till ett annat, och hon för med sig allt som hon äger i sig som människa, så att det inte kan sägas att människan efter döden, som blott är den jordiska kroppens död, har förlorat något av det som tillhör henne." (Swedenborg)

I Himlen bildar de avlidna/änglarna olika samhällen, som motsvarar deras fromhet och andliga utveckling. Där arbetar de med att utföra kärleksgärningar. Några t.ex. uppfostrar barn som dött vid tidig ålder.

Att åldras i Himlen är att förnyas, menade Swedenborg. Allting som finns på jorden har sin motsvarighet i Himlen. "Änglarna" har samma kön i Himlen som de hade på jorden, och de ingår äktenskap som under jordelivet. De som varit gifta på jorden fortsätter sitt äktenskap i Himlen.

Helvetet har också olika avdelningar. De onda avlidna fortsätter där att lju-

ga, häda, baktala, stjäla och mörda etc. "Djävlar" bor i hemiska ödemarker och stinkande träsk. Där lever de tillsammans med ormar och ugglor mm.

Swedenborg hävdade också att djävulen inte är någon person utan endast ett begrepp för det onda.

Men vad anser swedenborgarna om synd och straff? Vi låter den kända tv-journalisten och swedenborgaren Arne Weise svara:

– Enligt Swedenborg handlar det inte om synd och straff när du dör och kommer till andevärlden – mitt emellan himmel och helvete. Nej, istället mottas du av de högsta änglarna som undervisar dig och gör klart för dig att du inte är död på riktigt, utan börjar på något nytt.

– Men då är det klart att en riktigt ond människa inte vill hamna i helvetet. Men om du levit i ondska, då trivs du inte i något paradiset med fromma kärleksfulla änglar.

– Du vill ju vara som du är och då söker du dig mot det tillstånd som passar dig. Du ser inte att det är hyddor till hus, folk som slåss och bordeller omkring dig, för du är van vid det. Du trivs där.

Den nya kyrkan

Emanuel Swedenborg gjorde själv

Swedenborgaren Arne Weise

inget försök att bilda något nytt samfund. Men han var hela livet övertygad om att det så småningom skulle grundas en ny kyrka, som var uppbyggd på hans läror.

1783 bildades i England ett sällskap, som hade till uppgift att trycka och sprida Swedenborgs böcker. I USA startades 1876 "Akademin för utbildning i nykyrklig teologi". Grundaren ansåg att Swedenborgs skrifter var Guds ord. Men det ville inte alla swedenborgare hålla med om och därför splittrades den nykyrkliga rörelsen. Och år 1879 konstituerades den "Allmänna kyrkan" (General Church), som var en av de första nykyrkliga organisationerna med internationell inriktning.

I Afrika finns en stark swedenborgsk verksamhet. Och Swedenborg påstod

själv att afrikanerna skulle vara särskilt mottagliga för hans lära.

Den första svenska församlingsordningen för "Nya kyrkan" publicerades i Köpenhamn 1790. Samma år inlämnades till Gustav III en ansökan om att få bilda en ny kyrka i Sverige, men den avslogs.

Författaren Carl Jonas Love Almqvist var under åren 1817–1825 en mycket aktiv swedenborgare.

Under 1920-talet skedde en ny splittring inom de swedenborgska leden. Och 1927 byggde man vid Tegnerlunden i Stockholm "Swedenborgs minneskyrka". En av den kyrkans pastorer blev Jack Hårdstedt, f.d. pingstmissionär och chefredaktör för tidningen Dagen.

Swedenborgs lära ligger alltså i strid med Bibeln, precis som de övriga nyandliga rörelsernas läror. I sitt första brev till Timoteus 4:1 konstaterar Paulus att det här upproret mot Gud skulle komma att inträffa. Han skriver nämligen: "Anden säger tydligt och klart, att i de sista tiderna några skall avfalla från tron. De skall lyssna till lögnandar och till onda andars läror."

Källor: *Kulter, sekter, samfund* av Bo R Ståhl och Bertil Persson

Om andarnas värld av Emanuel Swedenborg

Svenska Journalen – 93/9

Välkommen till

Bibelskolan

På Bällsta MissionsCenter

11 oktober – 7 november

- Aktuella bibelstudier
- Gatuevangelisation
- Väckelsemöten

ARNE IMSEN, Gunno Andersson, Tage Johansson,
Folke Jacobsson, Hans Lindelöw, Robin Widén,
Mikael Eliasson, Peder Blom tillsammans med
församlingen övriga vittnen och sångare

Info. och anmälan tel.: 08/627 55 55

Alarmerande rättsröta

Den välkända, vedervärdiga svenska rättsröten har nu nått sin klimax. Jarmo Maaninkas i Örkelljunga får, enligt en dom i Malmö hovrätt angående en vårdnadstvist, inte träffa sin son under jul- och påskhelgerna. Detta motiveras med "helgernas religiösa innebörd"! Maaninkas har också tvingats avbryta gemenskapen med sin son kl 9.00 på söndagarna. Annars är det "risk" att han tar med sin son på kristna gudstjänster! Jarmo Maaninkas tillhör församlingen Lövhuddan i Örkelljunga.

Arne Brettstam & Co i hovrätten anser att faderns kristna tro utgör en fara för barnet (!) Man faller m a o en dom som skall förhindra att barnet blir "ut-satt" för "religiös påverkan".

Vissa sparkar ihjäl 89-åriga farbröder och blir premierade med 40 000:- i skadestånd. Andra stjälar, drogar och lever rövare och belönas med lyxkryssning till Västindien. Och Jarmo Maaninkas får, p g a sin kristna tro, inte träffa sin son när han vill.

Lejonet av Juda vill ryta till mot detta barbariska och diktatoriska övergrepp. Låt honom ryta genom dig!

–LARZ GUSTAFSSON

J T Segerlund

BILDER OCH FÖREBILDER

Tradition istället för Bibeln!
Vältalighet istället för nådegåvor!
Lärdom istället för kraft!
Uppfostran istället för pånyttfödelse!
Själisk förströelse istället för andlig näring!

För dessa faror varnade J T Segerlund i den mycket aktuella boken "Bilder och förebilder" som kom ut i tidigt 30-tal.

Maktfrågor och äregirighet är det väsentliga i människornas företag.

Man vill föröka och stadfästa sin makt och "göra sig ett stort namn". Det sorgliga är, att även religiös verksamhet uppblandas med sådana motiv. Huru skall Gud kunna gilla något sådant, han som icke giver sin ära åt någon annan!

Huru den babyloniska enhetsskapelsen är beskaffad, framgår av det material, varmed den är byggd: "tegel" i stället för "sten". Människan har ofta visat sig vara märkligt uppfinningsrik, då det gällt att ersätta det gudomliga med det mänskliga. Sten är Guds skapelse, tegel människornas surrogat. Församlingen är också Guds skapelse, Guds byggnad. "Kyrkan" är människornas efterapning. Men denna tegelstensskapelse har ofta fått imponerande dimensioner och uppvisat en rik utsmyckning. Så har det lyckats djävulen att utanför den bergfasta grunden – "Guds-ords-frälsningen" –

upprätta en lysande frälsningsanstalt, som med sin statsunderhållna hierarki, sin ritualism och sina sakrament, sin papa, sin helgonkult, sina kyrkobyggnader, bilder och torn (alltsammans babyloniskt kram) kallar sig "den allena saliggörande kyrkan". "Jordbeck istället för murbruk". Människomeningar i stället för den hälsosamma läran. Tradition i stället för bibeln. Vältalighet i stället för karisma (nådegåva, andevälsignelse). Lärdom i stället för kraft. Uppfostran i stället för nyfödelse. Själisk förströelse i stället för andlig näring. Sammanslutningar i stället för Andens enhet. Spädbarnsdop i stället för troendes dop. Begjutning i stället för nedsänkning. En ställföreträdande Kristus (Antikrist kan betyda både "i stället för Kristus" och "mot-Kristus". Påvens officiella titel är: "Vicarius Filii Dei – Guds Sons ställföreträdare. Det kan även vara intressant att veta, att talvärdet i detta namn blir precis 666 istället för den verkliga Kristus som är församlingens huvud.

En underlig kristenhet, där de verkliga kristna fått lida döden, men där namnkristna, alla möjliga syndare, blivit ärade med all den härlighet, denna jord kan uppvisa. En kristenhet, där skökan sitter på tronen och den sanna bruden får vandra i öknen. En tid, då den till det yttre oansenliga församlingshyddan är "utanför lägret". En tid, då Sion är undertryckt och många Guds barn i fångenskap. Men också en tid, då ropet allt högre skallar, ju närmare vi komma slutet: "Gån ut ifrån henne, I mitt folk, för att icke

deltaga i hennes synder och få del i hennes plågor!" En tid, då Gudsriket synes undanskymt, men Babylon, den stora staden, har "konungavälde över jordens konungar".

Ack, du underliga kristenhet med ditt babyloniska väsen! Jag undrar icke över att aposteln förundrade sig, då han såg dig (Upp 17:6). Du falska ersättning för himmelriket! Vilket du ju bekänner, att du införde år 325. Men vi bida efter ett bättre tusenårsrike, än du kunnat skänka oss.

Ty det är vår tröst, att ditt babelsvälde skall falla. Förbistringens dom vilar redan över dig. I din skenbara enhet pågår en förtvivlad kamp mellan olika "riktningar".

Där den sammansmältande kärleken fattas, där förstår man ej heller varandras språk. Och ande och kött kunna aldrig förenas. Semiterna kunna i längden ej förkväva sin Guds kallelse. De måste bli fria och dyrka Gud efter sina samveten. Hamiternas "köttreligion" skall taga slut. Babylon skall falla. Därtill har det redan haft många förebud. Tegelstensskapelsen skall slås i ruiner. Lammet skall segra, och Sions berg skall träda fram i glans. Den följda trogna bruden skall hämtas av den himmelske Brudgummen. Och ett bröllop skall firas, till vars måltid en kommande tidsålders folk skola samlas, Upp 19:9. Sion skall efterträda Babel. Guds plan skall segra. "Riket" skall upprättas, – till en välsignelse på jorden".

Amen. Tillkomme Ditt rike! Amen.

AVFOLKA HELVETET — BEFOLKA HIMLEN!

Att bli väckt är nödvändigt. När vi samlas till maranatomöten, gör vi det inte för att vi ska få en känslolik. Vi vill höra vad Anden säger till församlingen.

Temat för 1993 års sommarkonferens var "Frihet och fasthet i Kristus."

(hämtat från Gal 5:1)

Oljefrågan (Matt 15:1–13) och den enskilde kristnes liv i det fördolda och i tjänst för Herren löpte som en röd tråd genom bibelstudier, appeller, predikningar, vittnesbörd och sånger.

Atmosfären var, som pastor Arne Imsen brukar säga, förtätd och full av (andliga) ögon.

Faktum var, att man kände sig genomskådad och älskad samtidigt.

Det finns ett uttryck i engelska språket som heter "back to the basics" (tillbaka till det grundläggande). Just detta uttryck är väl användbart då det gäller reformation, som ju sann biblisk väckelse handlar om.

Allt religiöst tingeltangel, alla fäderne-ärvda människomeningar och överhuvudtaget allt som är ovidkommande, måste skalas av. När denna reduktions- och luttringsprocess ägt rum, blir det "bara" jag och Herren kvar.

Och det är ju där det måste börja. (Luk 10:38–42)

I det fördolda, i den intima kärleksrelationen med Herren får vi del av den livsnödvändiga oljan. Där blir vi också styrkta och vederkvickta, så att vi orkar vara bärare av väckelse och skördemän åt Gud, som hasta ut uppå hans bud.

Att bli väckt är nödvändigt. När vi samlas till maranatomöten, så gör vi det inte för att vi skall ha oss en nostalgitripp eller en emotionell kick. Fastmer rör det sig om att höra vad Anden säger till församlingen. Då blir vi rustade och orienterade.

"Det var mig GOTT att jag blev tukad", utbrister psalmisten. Den bibelversen ljud i mitt inre under hela sommarkonferensens gång.

Budskapen som gick ut från plattformen var knivskarpa men samtidigt uppmuntrande.

Inom Svenska Arbetsgivareföreningen brukar man tala om vikten av att uppmuntra det enskilda initiativet. Den svenska kollektivnojan gör detta mer än nödvändigt.

Bänkvärmarmötena, den formalistiska passiviseringen och enmansshopen är något som maranatafolket är hälosamt befriat från.

Med dessa rader skulle jag vilja sammanfatta Latorpskonferensen –93.

"Må vi ALLA hava olja uti våra lampor då!" I Sverige, Norge, Ryssland och Dominikanska Republiken. Och låt oss se till att vi redan nu lever i smörjelsen, så att vi kan, som vi så många gånger hörde i mötena, avfolka helvetet och befolka himlen!

Välkommen till bibelskolan på Bällsta i oktober!

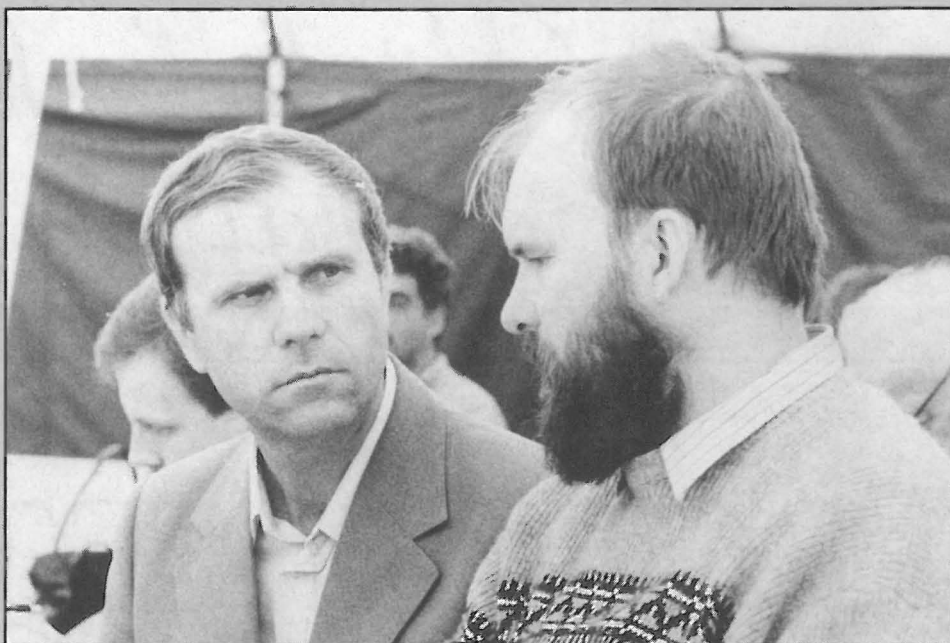
Arne Imsen var huvudtalare på konferensen.

Barnmöte med Susanne Eliasson.

Robin Widén var dopförrättare vid Lögardammen.

Viktor Fedulov (t.v.), tolkad av Hans Lindelöw.

MISSIONSGÄSTER

Av Ulla Näsholm

Maranatakonferensen i Latorp hade – också i år – missionen i centrum. Från öst kom Viktor Fedulov och från Karibien var det flera vänner som tillsammans med svenskarna församlades för att lovsjunga, vittna och lyssna till undervisningen i Ordet.

Maranataförsamlingen i Stockholm har sedan några år tillbaka samarbete med vänner från f.d. oregistrerade församlingar i trakten av Moskva. Folke Jacobsson, Hans Lindelöw och Verner Briksen har besökt syskonen i öst vid ett flertal tillfällen. De kunde berätta om arbetet i bl.a. Kaluga, varifrån Viktor kommer.

1980 blev Viktor frälst, 1985 diakon i församlingen och sedan 1988 förestår han en grupp utanför Kaluga. Han berättar om hur han finner sig tillrätta i Sverige:

– Skillnaden är inte så stor på församlingarna i Sverige och vår grupp i Kaluga. Fast vi beder längre och ropar högre. Sången är ju lite annorlunda – vi sjunger nästan alltid i moll.

Viktor sjöng vid ett par tillfällen och konferensförsamlingen fick lyssna till budskapet i sångerna. Tolk var de första dagarna Abraham Toivikainen från Borås. Ett reportage om honom kommer i ett senare MR. Hans Lindelöw gjorde en bra debut som tolk, när Abraham hade åkt.

När Viktor varit frälst en tid och började orientera sig mot den oregistrerade församlingen, blev han varnad. KGB sa att om han ville undvika problem borde han vara med i en registrerad församling. Viktor berättar vidare något om den situation som råder idag.

Efter 72 års förtryck får människor nu ha möten och inga hinder möter att bli troende. Många söker Gud, det är väckelse och många, bl a i fängelserna blir frälsta.

Orquidia och Tony Eriksson nyligen hemma från missionsfältet i Dominikanska Republiken var också med. De sjöng och vittnade med fart, fläkt och inspiration, och rapporterade även något av den skrämmande verklighet som gatubarnen lever i.

Efter konferensen har Orquidia varit med i sommarcaféet på Bällsta, där hon trivs ypperligt med att ha många människor omkring sig. Både Tony och Orquidia är glada över att vara i Sverige igen, nu med en några veckor gammal son, tillsammans med Eliezer, två år.

Doris Diaz har åter varit i Sverige. För några år sedan döptes hon till Kristus i maranatafolkets konferens. Nu blev hon andedöpt – en omtumlande och underbar upplevelse.

Doris informerade också om läget när det gäller sjukvården. Skolbarnen, ja, överhuvudtaget människor i närheten av kommuniteten har fått ett bättre hälso- och allmäntillstånd. Det märks i skolan och kommer också till uttryck hos grannar som genom Comunidad Maranatas arbete fått medicinsk rådgivning och hjälp.

Genom maranatafolkets insatser går arbetet vidare och gör det möjligt för Doris att tillsammans med andra i kommuniteten göra insatser för de behövande. Fängelset är återigen nästa mål för den medicinska hjälpen!

Lea och Milagro Pimentel anlände överraskande till konferensen. De kommer från Santo Domingo i Dominikanska Republiken. Genom det de hört om församlingen kom de på besök. Systrarna är grannar med Isaias Rodriguez (han har vid flera tillfällen gästat Sverige).

Väckelsekristna gestalter

— EN ARTIKELSERIE —

Sven Rosén

TROSFRIHETENS MARTYR

del 1

Av Arne Björkman

Prästsonen Sven fick ett radikalt möte med Gud. Det gjorde honom till en andlig kämpe, som vågade ta upp kampen mot synd, kyrka, prästerskap och samhälle. Slutligen gav han sitt liv för religionsfriheten i Sverige.

Sven Rosén var trosfrihetens martyr i Sverige under 1700-talet. Han föddes i ett prästhem i Västergötland i oktober 1708. Året efter skulle Karl XII:s arméer lida svidande nederlag vid Poltava i Ryssland. Och där skulle många av de svenska krigsfångarna komma i kontakt med en ny typ av kristendom, pietismen, som sedan blev en väckelserörelse även i Sverige. (Pietismen hade uppstått som en protest mot den lutherskt ortodoxa kristendomen. Dess kännetecken var omvändelse och personlig gudstro. Men det predikades också att man som kristen borde ta avstånd från den världsliga kulturen.

Till Sverige kom de pietistiska åsikterna genom karolinska krigsfångar och svenska studenter, som läst vid universitetet i Halle i Tyskland. Över

hela Sverige hade man s. k. konventiklar (sammankomster). Under 1720-talet upplevde den konservativa, kyrkovanliga pietismen sin blomstringstid. Men en ny lag – konventikellakaten – som förbjöd privata kristna möten infördes 1726 och bröt det pietistiska inflytandet hos de kyrkliga. Nu fick istället den kyrkofientliga radikalpietismen fotfäste i landet. Den skulle sedan följas av den herrnhutiska väckelsen.)

Fjortonårig väckelsepredikant

Som barn var Sven Rosén inätvänd och drömmande och kunde liksom leva sig in i den himmelska atmosfären han hörde talas om. Tillsammans med sina syskon fick han en sträng uppfostran i from gammelluthersk anda. Hans far, den lutherskt ortodoxa kyrkoherden, höll sina barn i tukt och Herrens förmaning.

Efter att ha fått grundläggande skolundervisning i sitt hem kom Sven Rosén in i Göteborgs gymnasium. Han var då tretton år och skulle bli kvar där tills han fyllt arton. Under sitt första år i gymnasiet fick Sven kontakt med den pietistiska väckelsekristendomen.

I Göteborg verkade komminister Andreas Hilleström. Han beskrevs som "en nitälskande och varmhjärtad pietist", som kunde "röra hjärtan" och

få människor att vända om till Gud. Och redan som fjortonåring lyssnade Sven Rosén till Hilleströms väckelsepredikningar. Sven greps av förkunnelsen – och hamnade i en andlig kris. Han insåg att han saknade personlig gudsgemenskap, trots att han växt upp i ett kristet hem.

Nu började Sven ströva omkring ensam i skog och mark. Hela tiden ropade han till Gud om att få heligt tro. Och till slut fann han den frälsningsvisshet han sökte. Och fylldes med frid och glädje.

Men för Sven räckte det inte med att ha en personlig gudskontakt. Han ville också leva ut sin tro i praktisk tjänst. Snart upplevde han Guds kallelse att besöka sjuka för att samtala med dem om frälsning, sann tro och väckelse. Och det var nog en ovanlig uppgift för en fjortonåring även på den tiden.

De "väckta" samlades ofta till bön. Och då brukade de också fira nattvard. Vid sådana samlingar fick fjortonårige Sven predika.

Himmelsk längtan

Året efter blev Sven Rosén svårt sjuk. Men under sjukdomstiden fördjupades hans andliga liv. Gud förnyade honom. Och i Sven skapades en längtan att få lämna det jordiska.

Femton år gammal längtade Sven Rosén till Himlen. Men på samma gång ville han utföra någon viktig

andlig uppgift på jorden. Han kände sig som Paulus som skrev:

"Om jag får fortsätta mitt liv här på jorden, ger det mig möjlighet att utföra ett arbete, som bär frukt. Jag vet inte, vad jag skall välja. Jag dras åt båda hållen. Vad jag längtar efter är att bryta upp för att vara hos Kristus. Det vore nog det allra bästa för mig, men för er skull är det mer angeläget, att jag lever kvar här på jorden." (Fil. 1:22-25)

Det här var ett bibelsammanhang som riktigt brände sig in i femtonåringen, in i hans hjärta, in i hans tanke- och känslövärld. Och det skulle följa honom livet ut.

Avfallets tid

Då Sven Rosén var arton år började han studera vid Uppsala universitet. Han hade fattat ett heligt beslut om att leva nära Herren. Men Sven var populär i kamratkretsen och studentlivets frestelser blev för stora. Med liv och lust började han ta del i olika uppträdanden och glada fester. Och en sen november natt var han hemma hos en kamrat och de "drucko många skålar i vin". Efteråt gjorde han sig skyldig till någonting som han har beskrivit som "förargelse". Men sedan satte han punkt för glada upptåg och fester och deltog inte mer i det livliga studentlivet.

Under det första året i lärdomsstaden Uppsala hade Sven Rosén förlorat sin gudstro, sin frid, glädje och första kärlek. Nu hade han endast dåligt samvete. Hans andliga liv hade fått ett djupt sår. Nu skulle han hålla sig borta från frestelser och dåligt sällskap och istället bli en flitig student, beslutade han.

Sven läste hebreiska, grekiska och latin, eftersom hans far ville att han skulle bli präst. Men under sina tre år i Uppsala fördjupade han sig också i filosofiska studier. På grund av dålig ekonomi tvingades han lämna universitetet hösten 1728 och söka plats som informator hos friherre von Holstein på Långbro säteri utanför Stockholm.

Då Rosén lämnat Uppsala kom han snart in i den pietistiska väckelsens brännpunkt. Och där skulle han förnyas i sitt andliga liv och utvecklas.

Vid sidan av sitt arbete som lärare åt friherrens söner ägnade Rosén sig åt sina filosofiska studier. Han räknade med att så småningom återvända till Uppsala och avlägga akademisk examen. Men det blev inte så.

Fri från syndasnaror

Den 5 december 1729 skedde ett stort under i Sven Roséns liv. "Den förlorade sonen" återvände till sin himmelske Fader. Vi känner inte till några detaljer men hans omvändelse blev den här gången mäktigare och mer ge-

nomgripande än den upplevelse han haft som fjortonåring i Göteborg. En 21-årig avfälling hade kommit tillbaka till Herren.

Som sagt, Sven fick en mycket radikal omvändelse. Han avbröt snabbt de filosofiska studierna. Han skrev i sin dagbok att de var "syndasnaror som han i sin blindhets tid fastnat i". Och senare under vintern bröts också hans andliga isolering genom att han kom in i de pietistiska kretsarna i Stockholm.

Genom den nya konventikellagen 1726 trodde myndigheterna att de krossat pietistväckelsen. Men lagen om förbud mot privata kristna möten hade istället tvingat fram en stark oppositionsrörelse mot kyrkan, den s.k. radikala pietismen, vilken öppet angrep statskyrkans lära.

Då Sven upplevde helgelse åkte peruken och värjan av.

Ill.: Jimmy Gustafsson

1726 hade också radikalpietisten Dippel besökt Stockholm och ställt till oro i stan. Och då hade spänningen mellan kyrkan och pietisterna nått sin höjdpunkt.

De radikala pietisterna var verkligen radikala. De ropade "Babel" åt statskyrkan och hade syner och drömmar, som varnade för onda tider. Eftersom radikalpietisterna hävdade att tidsåldern närmade sig sitt slut och att Jesus strax skulle komma, samlades de i mindre grupper i hemmen. De bad ivrigt och samtalade om de yttersta ting- en.

Ett speciellt irritationsämne för myndigheterna var kyrkoherde Tolstadius i Skeppsholmskyrkan. Han anklagades för "dippelianism" på grund av sin pietistiska förkunnelse och fick tillbringa mycket tid i domstolen. Men mellan rättegångarna predikade Tolstadius om Kristus för ständigt växande folkskaror.

Nya härliga vägar

Skeppsholmskyrkan blev naturligtvis den stora samlingsplatsen för alla "väckta". Och det var här Sven Rosén lärde känna andra väckelsegestalter, bl.a. von Strokirch som skulle grunda den första fria kristna församlingen i Sverige, och Henric Grundelstierna, den blivande ledaren för herrnhutismen i vårt land.

Umgänget med pietisterna kom att betyda mycket för Sven Rosén. De samtala- de om andliga ting och läste böcker om människor, som fått lida för sin tro. De studerade många radikalpietistiska skrifter, t.ex. Gottfried Arnolds avhandlingar. Och på det viset lades en radikalpietistisk grund i Roséns liv.

Som ung pojke hade Sven haft stark gudslängtan. Nu hade den stärkts. Ständigt sökte han Gud i bön och bibelläsning. Ingenting annat än att umgås med Gud kunde tillfredsställa Svens inre människa. Hans kristna be- kännelse blev: "Nu lever inte längre jag, utan Kristus le- ver i mig" (Gal. 2:20)

Svens föräldrar var myc- ket bekymrade över sin son. De ansåg att han kommit in på farliga villovägar. Och med hjälp av inflytelserika vänner såg de till att sonen fick erbjudanden om tjänst- göring inom Svenska kyr- kan. Men Sven avböjde var- je förslag. Han menade att om han "för bröds skull" tog anställning inom kyrkan, så hade han liksom Demas och Lots hustru sett sig tillbaka. Någon saltstod i kyrkan ville

han inte bli. Istället tackade han Gud som bevarade honom för att hamna på kyrkliga avvägar.

Under våren och försommaren 1731 öppnades många hem för pietistiska möten, trots att det var olagligt att ha privata kristna sammankomster.

Mötena var allvarliga. Pietisterna var förföljda och övertygade om att Je- sus kunde komma tillbaka vilken stund som helst. De vakade och bad.

De levde nära Gud, pietisterna. Om- sorgsfullt studerade de Bibeln. Och de såg under och tecken ske. Många av dem hade drömmar med djupt andligt

OCH BLI

Text:
Stina
Fridolfsson

Trots sitt djupa syndafördärv, fick människan en möjlighet att närma sig Gud. Det var vid offeraltaret. Gud såg till Abels offergåva. Men då stod Kain inte ut med sin bror. Hans blick blev mörk av hat. Och Gud varnade honom. Men Kain förhärade sig och slog ihjäl Abel.

Redan i bibelns första bok får vi se människans lidelsefulla strävan efter att uppleva något påtagligt gudomligt. Satan lockade våra första fäder till syndafall genom att förespegla dem möjligheten att "bliva såsom Gud". Efter syndafallet fick människan en helt annan karaktär. Hon upptäckte sin nakenhet, och gömde sig när hon märkte att Gud nalkades i lustgårdens aftonsvalka. Istället för att bli såsom Gud, blev hon genom sin synd skild ifrån honom, och vågade inte komma honom nära. När Adam tvingades besvara Guds anrop, gjorde han sin situation ännu värre, genom att skylla på sin hustru. Förutom skadad relation till sin Skapare, förstörde han relationen till sin närmaste medmänniska.

Det berättas sedan om Hanok som vandrade i umgängelse med Gud, och fann nåd inför honom. Abraham kallades för "Guds vän", och vi läser om hur han trädde närmare Gud i förbön för Sodom och sina släktingar där. Mose fick på ett speciellt sätt åter-

spegla Guds härlighet, så att Israels barn inte stod ut med att se hans ansikte. Han fick hänga ett täckelse över det för att de skulle kunna vara i hans närhet.

Profet efter profet har i lydnad och hängiven tjänst blivit Guds förkroppsligade budskap till ett många gånger hårdnackat folk. Jesus påminner ofta den religiösa eliten i Israel om hur de behandlat profeterna.

Längtan efter gudslighet

Stefanus, den förste kristne martyren, talade till överstepräster och Stora Rådet så här: "I hårdnackade, med oomskurna hjärtan och öron, I stå alltid emot den helige Ande, I likaväl som edra fäder. Vilka av profeterna hava icke edra fäder förföljt? De hava ju dräpt dem som förkunnade, att den Rättfärdige skulle komma, han som I själva nu haven förrått och dräpt. I som fingen lagen eder given genom änglars försorg, men icke haven hållit

den." (Apg. 7)

Bekräftande sanningen i det Stefanus sade, förde man ut honom och stenade honom. De främsta skrifttolkarna och oförvitligaste judarna ombesörjde den avrättningen. Det berättas om Stefanus att hans ansikte var såsom en ängels ansikte. Men det folk som Gud utvalt som sitt egendomsfolk stod inte ut med att höra honom, man hatade den gudomliga sanning han representerade.

Hela bibeln skildrar människans oerhörda längtan efter gudslighet och gudsgemenskap. Genom syndafallet är hon perverterad, så att hon tror sig kunna bli såsom Gud. Babels torn medförde ytterligare problem; både i människornas relationer till varandra och till Gud. Genom att Gud förbistrade människornas tungomål, klarade de inte av att leva i gemenskap med varandra. De spriddes ut över hela jorden, och tornbygget som skulle föra dem upp till höjderna att leva på samma plan som Gud, fick avbrytas.

H B L I C K E N , V M Ö R K

Trots sitt djupa syndafördärv, fick människan dock en möjlighet att närma sig Gud. Det var vid offeraltaret. Abel bar fram offer av det förstfödda i sin fårahjord. Gud såg till hans offergåva, och Herrens välbehag vilade över Abel. Kain stod inte ut med Abel. Hans hängivenhet, hans blodiga offer av det förstfödda. Men framför allt att han kunde leva i Guds närhet, och hur manifestationerna från höjden föll över hans offer.

Kains blick blev mörk. Gud talade till honom, och varnade honom. Han var alltså ingalunda förkastad, men han manades att göra sinnesändring för att kunna bära fram rätta offer. Men Kain förhärdade sig, och slog ihjäl sin broder. Gud frågade honom: "Var är din broder Abel?" Då framträdde ytterligare brodermördarens cynism och ondskas i hans lögnaktiga uttalande: "Jag vet icke; skall jag taga vara på min broder?" Visserligen medgav Kain senare inför Gud: "Min missgärning är större än att jag kan bära den." Men han förmådde icke uttrycka ånger, göra sinnesändring och be om förlåtelse. Kain köpslog bara med Gud om en dräglig tillvaro i världen. Sedan gick han bort ifrån Herrens ansikte.

Bli som Gud

Vi ser i bibelns berättelser om Adam, Kain och tornbyggarna i Babel hur den brutna relationen med Gud medför katastrof i kontakten med våra medmänniskor som ju också skapats till Guds avbild för att tillbedja honom. Från våra allra första fäder i människosläktet finns denna strävan att nå upp till Gud. Men det finns ett djupt och ödesdigert svalg mellan metoderna man använder: De allra flesta vill "bliva såsom Gud" – i allt förblindade av denna världens furste, söker människan högmodigt och självsäkert

bygga sig upp till Gud, och genom politiska maktmetoder reformera och förbättra tillvaron så att gudsriket ska ta form. "De förstå nämligen icke rättfärdigheten från Gud, utan söka att komma åstad en sin egen rättfärdighet och hava icke givit sig under rättfärdigheten från Gud."

De som hänger sig åt denna kamp, utvecklar också de karaktärsdrag som Paulus så varnar sin andlige son Timoteus för: "Människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygelösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfuktan, men skola icke vilja veta av dess kraft." (2 Tim. 3:2–5)

Paulus har bara en enda kategorisk maning till sin lärjunge om hur han bör förhålla sig till denna maktelit i samhälle och kristenhet: "Vänd dig bort ifrån sådana!" En gudsmänniska kan inte odla umgänge med de ogudaktiga.

Den som vill fostras till gudsmänniska, har inget annat val än att leva i avskildhet. Fly. Gå utanför lägret. Icke gå i ok med dem som icke tro. Och så vidare. Mose vädjade till Gud: "Låt mig få se din härlighet!" Han hade fått ett omöjligt uppdrag, och visste att endast i Gud kunde han förverkliga det. Och då måste han som folkets ledare uppleva mer av Guds väsen, Guds karaktär och härlighet. Uppdraget att leda ett Guds folk till löftets land krävde en speciell uppenbarelse. Han ville helst se Guds ansikte men fick nöja sig med att se Gud på ryggen; så mycket som en människa av kött och blod kunde härda ut med.

Kain förmådde inte älska sin broder. "Vi skola älska varandra och icke lik-

na Kain, som var av den onde och slog ihjäl sin broder. Och varför slog han ihjäl honom? Därför att hans egna gärningar voro onda och hans broders gärningar rättfärdiga." (1 Joh. 3:12) I stället för att ta emot Guds erbjudna hjälp för sin ondskas, slog han ihjäl brodern, och gick bort ifrån Herrens ansikte.

Mörk blick

Gud bor i ett ljus dit ingen kan komma, men han har berett möjlighet för den som vill se honom. Genom Människosonens försoningsverk, kan varje människa av kvinna född bli gudsmänniska. En gudsmänniska, renad i Jesu blod, född på nytt, fylld med Anden, förvandlad i likhet med Jesus Kristus och färdig att följa med när han kommer för att hämta dem som hör honom till.

Kain var av den onde och slog ihjäl sin broder. Hans blick var mörk, han vandrade i mörker, ty han hatade sin broder.

"Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin broder, han är ännu alltjämt i mörkret." (1 Joh. 2:9) Han gick bort ifrån Herrens ansikte, ty han försmäktade inför dess ljus. "Den som hatar sin broder, han är i mörkret och vandrar i mörkret, och han vet icke vart han går; ty mörkret har förblindat hans ögon." (1 Joh. 2:11)

"Om någon säger sig älska Gud och hatar sin broder, så är han en lögnare. Ty den som icke älskar sin broder, som han har sett, han kan icke älska Gud, som han icke har sett. Och det budet hava vi från honom, att den som älskar Gud, han skall ock älska sin broder." (1 Joh. 4:20–21)

Med berättelsen om Kain och Abel får vi en grundläggande undervisning om rättfärdigheten från Gud, dess uttryck och även människans syndafördärv och dess uttryck. Gud frågade

Kain: "Varför är du vred, och varför är din blick så mörk? Är det icke så: om du har gott i sinnet, då ser du frimodigt upp; men om du icke har gott i sinnet, då lurar synden vid dörren; till dig står hennes åtrå, men du bör råda över henne."

Gud påtalade Kains sinnelag och utstrålning. Oförsonlighet. Hur plågsamt och destruktivt är det inte att vistas i en miljö där människor hyser agg till varandra! Det märks i hur man undviker se varandra i ögonen, och inte ens kan samtala normalt.

När människor lever i ett oförsonat tillstånd, blir allt i relationerna ansträngt, konstlat och plågsamt. Just sådant man i vanliga fall söker sällskap för att få största möjliga utbyte av, gör man hellre ensam än tillsammans med en människa man inte är försonad med. Man vill inte äta tillsammans, arbeta tillsammans eller sjunga tillsammans. Och absolut inte bedja tillsammans. Vilken fruktansvärd tanke, att ett sådant oförsonat tillstånd kan förevigas i förhållande till både Gud och människor.

I Herrens bön, som många över hela världen använder i sin böneritual, betonar Jesus villkoren för att uppleva försoning med Gud: "Förlåt oss våra skulder såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro..."

Vi erinrar oss Jesu undervisning om den tjänare som fick sin stora skuld efterskönt av sin Herre. Och hur han sedan, genom att inte vara villig till att visa motsvarande generositet mot sin medtjänare, åter föll under domen och kastades i fängelse: "Och i sin vrede överlämnade hans herre honom i fångknektarnas våld, intill dess han hade betalt allt vad han var skyldig. Så skall ock min himmelske Fader göra med eder, om I icke av hjärtat förlåten, var och en sin broder." (Matt. 18:34–35)

Förlikning

Vidare undervisar han i sin bergspredikan där Guds rikets gränser en gång för alla, klart och kategoriskt blivit presenterade: "Om du kommer med din gåva till altaret och där drager dig till minnes, att din broder har något emot dig, så lägg ned din gåva där framför altaret och gå först bort och förlik dig med din broder och kom sedan och bär fram din gåva. Var villig till snar förlikning med din motpart, medan du ännu är med honom på vägen, så att din motpart icke drager dig inför domaren och domaren överlämnar dig åt rättstjänaren och du bliver kastad i fängelse. Sannerligen säger jag dig: Du skall icke slipa ut därifrån, förrän du har betalt den yttersta skärven." (Matt. 5:23–26)

Inte underligt att våra böner ofta verkar kraftlösa. Bönen fungerar endast på försoningens grund. Och för-

soningen är inte ett katolskt sakrament; en automatisk rit. I den utsträckning jag själv är villig att ge förlåtelse, kan jag tillägna mig Jesu försönings renande och helande verkan i mitt eget liv. Först då kan jag frimodigt se upp, och uppleva Guds välbegag över mitt liv. Ty då upplever jag redan i anden den underbara fullheten av Guds närvaro: Jag får se Gud, ansikte mot ansikte, utan fruktan, iklädd Hans rättfärdighet.

"Mina älskade, låtom oss älska varandra; ty kärleken är av Gud, och var och en som älskar, han är född av Gud och känner Gud. Den som icke älskar, han har icke lärt känna Gud, ty Gud är kärleken. Därigenom har Guds kärlek blivit uppenbarad bland oss, att Gud har sänt sin enfödde Son i världen, för att vi skola leva genom honom.

Icke däri består kärleken, att vi hava älskat Gud, utan däri, att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder. Mina älskade, om Gud så har älskat oss, då äro ock vi pliktiga att älska varandra. Ingen har någonsin sett Gud. Om vi älska varandra, så förbliver Gud i oss, och hans kärlek är fullkomnad i oss.

Därigenom är kärleken fullkomnad hos oss, att vi hava frimodighet i fråga om domens dag: ty sådan Han är, sådana äro ock vi i denna världen." (1 Joh. 4:7–12, 17)

"Vi få se Hans ansikte, snart en gyllne morgon..." Ett underbart hopp. Men avgörande för att få uppleva dess fullbordan, är förvisso sinnelaget.

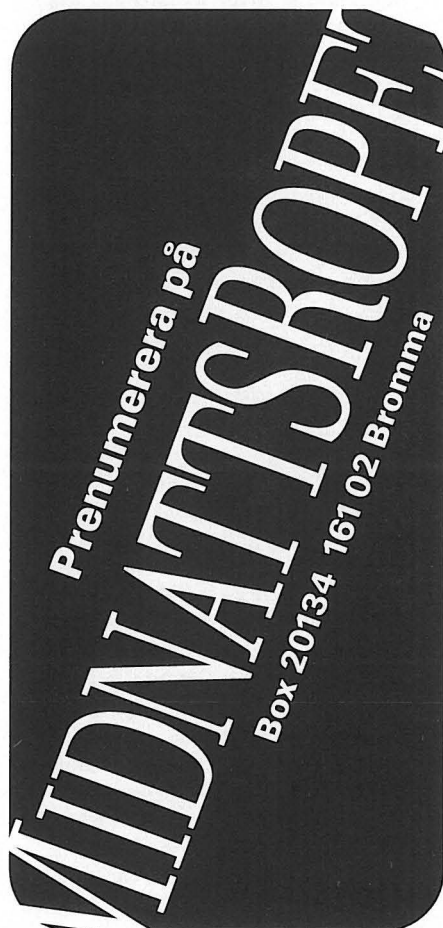

Text:
Larz Gustafsson

Är lamp i ora

Ingen olja – inget ljus från lampen! De oförståndiga försöker leva sitt "kristna" liv genom andra kristna istället för att ha en personlig och djup kontakt med Gud.

Då vi studerar Jesu liknelse om de tio jungfrurna (Matt 25:1–13), ser vi, såframt den helige Ande får leda studiet, vad själva kärnan i liknelsen är. Gud sade till Abraham: "Vandra inför mig och var ostrafflig". (1 Mos 17:1) Och Jesus sade till den stressade Marta: "Allenast ett är nödvändigt". (Luk 10:41) Vidare heter det i Kol 3:3 att vårt liv är fördolt med Kristus i Gud. Vi uppmanas i samma brev att vandra i honom, vara rotade i honom samt låta oss uppbyggas i honom. (2:6–7) I sin bergspredikan sade Jesus "... när du vill bedja, gå då in i din kammare och stäng igen din dörr och bed till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda vedergäl-

la dig". (Matt 6:6)

Det heter ju, att han har rikedomar att giva åt alla som åkalla honom (Rom 10:12) samt att han lönar dem som söker honom. (Hebr 11:6)

I din förtroliga bönerelation med Fadern kan du gråta ut i hans knä, fröjda dig över hans godhet och nåd samt kasta alla dina bekymmer på honom. (1 Petr 5:7) Herren längtar mer efter detta än vi.

Låt oss se hans inbjudan som ett nådeserbjudande – inte som ett hot. Obesvarad kärlek smärta. Samtidigt kan kärlek aldrig tvingas fram. Lagen hjälper oss att se detta. (Gal 3:19, Rom 3:19)

En kärleksrelation måste vårdas. Om jag aldrig sade ett ord till min fru, eller ännu värre, aldrig lyssnade på henne, skulle vårt äktenskap kollapsa. Då hjälpte det inte om vi gick och höll om varandra på stan och visade upp en fasad.

Tomma tunnor skramlar mest. Utan kärlek blir vi klingande cymbaler och ljudande malm.

Gud ÄR kärleken! Vi älskar för att han först älskat oss. (1 Joh 4:10) Vågar

vi oss fram till nådens tron, (Hebr 4:16 samt 10:19–22) förnimmer vi Guds kärlekstilltal.

Vår ande är alltid villig att nalkas Gud. Den ropar: "Abba! Fader!" Gudsrelationen är vår primus motor. Därför bör vi ej försumma den. Från att vara vinn drivna existenser har vi i och genom pånyttfödelsen förvandlats till andedrivna existenser, kallade till gemenskap med Gud (1 Kor 1:9)

Utan gudsgemenskap uteblir den kontinuerliga andeuppfyllelsen. Oljekrisen blir ett faktum. Ingen olja – inget ljus från lampan! Den som följer Jesus behöver ej vandra i mörker. (Joh 8:12) Jesus själv levde och lever – i en innerlig fadersrelation. "Evigt liv är att känna den levande Guden", sade denne Jesus. (Joh 17:3) I gemenskapen med Far hämtade Jesus kraft och tröst. Gud som är all trösts Gud vill styrka, vederkvicka och hugsvala oss. Han vill ge oss instruktioner, visioner och undervisning.

Studiet av Guds ord är också en viktig del av gemenskapen med den treenige. (1 Joh 2:3, Joh 14:21, 15:10)

Inför Guds ansikte är glädje tillfyllest! (Ps 16:11) Var dig själv. Låt Gud veta hur du har det. Tacka honom för allt han gjort i ditt liv, framför allt för försoningen. Det är ju på den grunden vi får nalkas en helig Gud (1 Kor 3:11) Verklig tillfredsställelse utan gudsgemenskap existerar inte. Genom stillhet och förtröstan samt genom att vänta efter Herren blir vi starka (Jes 30:15–18, 49:29–31).

De oförståndiga jungfrurna försöker leva sitt "kristna" liv genom andra kristna istället för att ha direktkontakt med Gud.

De oförståndiga bad de förståndiga: "Given oss av eder olja, ty våra lampor slockna".

Gud vill ha en individuell relation med var och en av oss. Vi är alla unika. Den olja jag har är avsedd bara för mig. Gud har en speciell olja för dig. Se till att du får del av den här i tiden. Sauls rustning passar inte dig. Skaffa en egen! (1 Sam 17:38–39)

Låt oss träda in i hans närhet och få del av hans härlighet, så att hans magnifika väsen får prägla oss. Då kan frukten växa fram. (Joh 15:4–5)

SVEN ROSÉN

Fortsättning från sidan 15

innehåll. Så gott som varje mötesdeltagare kunde berätta om märkliga syner eller drömmar. Och en del av pietisterna hörde också röster som ropade: "Skynda på, tiden är kort!"

Vidare på vägen

Eftersom brödragemenskapen bland pietisterna var stark, rik och kärleksfull, började Sven Rosén vantrivas med lärartjänsten på Långbro säteri. Nu längtade han hela tiden till sina pietistvänner och de andefyllda mötena. Friherrinnan som förstod hur det var fatt med Sven, gav honom en tids tjänstledighet utan att han själv bett om det.

Den här gången kom Sven Rosén att konfronteras med modefrågorna. Kunde en andefylld kristen ha någonting att göra med det världsliga kläddmodet? Den frågan ställdes till Sven, och han sökte klarhet i saken. Högsta modet för män i hans egen samhällsklass var att bära värja och peruk. Var det rätt av honom att följa det modet då han nu blivit en gudsman? Ja, den frågan måste han ställa sig. Inte kunde väl han som troende vara likriktad med de icke-troende?

Viktigaste samlingsplatsen för de "väckta" hade blivit hos änkefru Anna Maria van den Aveleen på Södermalm. Och nu deltog Sven för första gången i ett möte i det aveleenska hemmet. Där var många personer samlade, de flesta okända för honom. I början kände han sig inte bra till mods. Men den känslan försvann redan under första sången. Och Sven upplevde att Herren var nära. Efteråt skrev han i dagboken: "Glädje och vederkvickelse uppkom hos mig hela aftonen."

Varje dag hölls möten hos fru Aveleen. Och Sven var med i alla. Han blev frimodigare i bönen och längtade efter mer väckelse och helgelse i sitt liv.

På Kristi Himmelfärdsdag besökte Sven Rosén för första gången en gudstjänst i Skeppsholmskyrkan utan att bära peruk. Värjan hade han lagt av tidigare. Men det var med stor självövertvinnelse han lyckats bryta perukmodet. Han kände sig en aning generad – men segerrik.

Efter gudstjänsten samlades man i klockarens bostad och på kvällen var det ett nytt möte i ett annat hem. Under kvällsmötet blev bönen så hög och livlig att "mycket oroligt folk" sökte sig till platsen. De "stormade tillsammans utanför huset", så polisen måste larmas.

En vecka rann snart iväg, och Sven måste återvända till sin tjänst på Långbro säteri. Men där orkade han inte stanna mer än två dagar, han längtade till den andliga gemenskapen i Stock-

holm.

Så Sven skyndade till Skeppsholmskyrkan för att lyssna till Tolstadius' andefyllda predikningar. På samma gång tänkte han på bönemötena hemma hos fru Aveleen och de andra kvinnorna på Söder. De ville inte ha med Tolstadius att göra så länge han var kvar i Babels (statskyrkans) tjänst. Sven Rosén frågade sig nu vem som hade rätt. Tolstadius eller fru Aveleen? Efter gudstjänsten satt Sven kvar i kyrkan. Han "flyr till Gud allena" med sina frågor.

Nya uppenbarelser

Sven måste tillbaka till Långbro säteri igen. Men kort efter gav han sig av till Ältorpet utanför Stockholm, där pietisterna brukade samlas i Elisabet Forsmans hem. Och just det mötet fick stor betydelse för Svens fortsatta andliga utveckling. Han antecknade i sin dagbok: "Jag fick av deras bön uppmuntring till allvarligt genombrott ... jag kände kraft därvid."

Den här andliga förnyelsen löste många problem för Sven. Bland annat upplevde han att han hörde hemma i "det s.k. partiet hos fru Aveleen".

Nu skyndade Sven Rosén sig att säga upp sin tjänst som informator. Då han fri och glad anlände till Stockholm, begav han sig genast till bönegruppen på Söder. Där "tackade han Gud för sin förlossning".

Vid midsommartiden 1731 började pietisternas möten bli mer uppfyllda av syner, uppenbarelser och drömmar. I ett möte svävade någonting över Sven Roséns fötter. Han påminde sig då sina flärdfulla skospännen. Genast slet han bort de onödiga detaljerna från skorna. Värja och peruk hade han som sagt lagt av tidigare.

Ett par dagar senare studerade Sven Hebréerbrevet 11 och blev övertygad om att han borde göra sina kläder enklare. Sedan läste han Jobs sista kapitel och "fick frid och frimodighet angående modet på kläderna". Och med det blev Sven Rosén den "förste narren i Stockholm", dvs förste manlige medlemmen av "det aveleenska partiet", Men fler narrar slöt sig till den föraktade skaran på Södermalm. På grund av sina enkla kläder kallades de för "gråkoltar".

Och gråkoltarna ville klä sig i "säck och aska" för att bli ett varningstecken för människorna. På samma gång ville de vara en levande protest mot flärdens i dåtidens kläddmode.

I ett par månader fick gråkoltarna fortsätta med sina möten innan myndigheterna ingrep och skingrade skaran. Men då hade Sven Rosén redan avrest till Riga.

I Riga träffade Sven Rosén många herrnhutare. Han fortsatte till Köpenhamn och observerade att även där verkade den herrnhutiska väckelsen

med framgång. Efter en tid for Sven vidare till sitt föräldrahem i Västergötland. Där erbjöds han möjlighet att predika i kyrkorna i trakten, för hans far, den ortodoxe kyrkoherden, hade inte gett upp hoppet om att få in sonen på den statskyrkliga vägen. Men efter en tid blev kyrkoherden mycket betänksam. Sven predikade ju pietism i kyrkorna.

Första fria församlingen

Under sin tid i Västergötland ändrade Sven Rosén uppfattning om gråkoltarna. Nu menade han: inför Jesu ankomst behövdes inte endast en intensiv bönekamp och ett fördjupat gudsumgänge utan också praktisk evangelisation, där man i Andens kraft påverkade människornas hjärtan. Visserligen sökte gråkoltarna Herren, men de låste in sig för mycket i sin egen värld. Sven Rosén menade att man kunde nå större andligt resultat på andra vägar och med annorlunda metoder.

I Stockholm hade Carl Michael Strokirch, en annan väckelsegestalt, planer på att bilda en fri kristen församling, trots att det var förbjudet. Svenska kyrkan ville ju ha ensamrätt på kristendomen.

Och i mars 1734 reste Sven Rosén till Uppsala för att lämna in en skrift på teologiska fakulteten. Strokirch for genast dit för att få träffa Rosén. Han hade mycket att berätta för Sven. Nu hade Sveriges första fria församling bildats i Stockholm, meddelade han. Lokalfrågan var redan ordnad. En våning i Peter Mommas hus på Vollmar Yxkullsgatan 27 på Söder stod till församlingens förfogande. Och där bodde de första medlemmarna tillsammans som en enda stor familj. Efter apostlarnas och de urkristna församlingarnas föredöme ägde man allt gemensamt. Mottot var psalm 133 där det står: "Se hur gott och ljuvligt det är att bröder bor endrättigt tillsammans."

Strokirch erbjöd nu Sven Rosén att ansluta sig till församlingen. Han behövdes i det evangeliska arbetet. Men Rosén hade svårt att bestämma sig. Han varken ville eller vågade företa sig något förrän han visste vad som var Guds vilja.

Efter en tid fick Sven klarhet i sin kallelse att tjäna Herren. Nu for han till Stockholm för att tillsammans med Strokirch och de övriga i församlingen i Mommas hus ta upp den andliga striden i Sverige. Och den skulle bli hård. Mycket hård!

Forts nästa nr

FÖRSAMLINGEN...

Fortsättning från sidan 7

kristliga appellerna och hänförs. Det ser faktiskt ut som om befriaren kommer. Men det kommer att visa sig att de som hoppas på denne hjälte går från askan rakt in i elden. De blir väl omhändertagna för att sist och slutligen skjutas in i ett evigt mörker.

Nu står vi som bekännande kristna mitt i historien. Herren har satt oss till väktare; till sanningens stödjepelare och grundfäste. Mänskligheten lider, söker efter ledare, befriare, men möter kanoner och bomber, hungersnöd och fångenskap. Är det underligt att man spejar efter en befriare? Vart har de kristna tagit vägen, som skulle peka på Honom?

Kyrkorna ställer upp med sina psalmer, körer, ceremonier och sakrament. Föreställningen är religiös, man demonstrerar med tecken och under så att människor-na gör stora ögon. Man har aldrig upplevt något liknande. Men miraklen kommer inte från himlen, utan från avgrunden. De har falsk varudeklaration från falska profeter med ett falskt budskap.

Mitt i tiden står du och jag, kallade till att vara väktare på muren. Vi skulle ropa med full hals natt och dag. Men vi är bleka, tröga och självupptagna. Vi glider in i sömnaktighet och ursäktar oss med att det går inte göra så mycket, för problemen är ju så överväldigande svåra och stora. Det är sant. Men de blir inte mindre av att de som skulle ropa har tystnat och de som skulle peka på Herren Jesus Kristus drar sig tillbaka och överlämnar den tjänsten åt falska vägvisare.

Ingen klarar analysen av EU med att skaffa sig teoretisk kunskap, bli eskatologisk mästare eller få andra teologiska specialiteter. Ett Herrens vittne måste ha eld från höjden. Den helige Ande i överflödande mått. Dessutom måste Guds tjänare göra klart för sig att om inte budskapet drar oss mot centrum, så har det motsatt verkan; då blir vi allt mera periferiska.

Jag är satt till väktare. Jag är ingen artist eller föredragshållare, utan profet. Om inte jag varnar den ogudaktige är det ganska troligt att ingen annan kommer att göra det. Då kommer den ogudaktige att gå förlorad för sin synds skull, men blodskuld kommer att vila över mitt liv. Jag tar inte risken att möta min uppdragsgivare med huvudet böjt i skam, jag vill se upp till honom med frimodighet och säga: "Herre, här är jag och barnen du gav mig!"

Vi ska avlägga räkenskap. Må vi kunna göra det utan sorg över dem som började men aldrig nådde fram. Sorg över dem som en gång var själa-

vinnare, men förlorade glöden och upphörde att vinna människor för Gud. Sorg över dem som gick omkring med latent gäva och istället för att använda gåvorna, nagelfor andras insatser men inte hade kraft eller tid att själva tjäna Gud.

EU initierar en ny epok i mänsklighetens historia. Nu säger vi: Vi kan göra som vi vill, vi disponerar vår tid, vår kropp och våra resurser allt eftersom det passar oss. Det dröjer inte länge förrän denna frivillighet utbyts mot ett tvång.

Enorma skaror av människor saknar evangelium. De kommer att fösas ihop i stora horder. Snart går ridån ned för

sista akten i mänsklighetens blodbesudlade historia. Guds basun och överängeln röst tillkännager att församlingen hemförlövas för att möta Honom tillsammans med dem som har vunnits för Jesus Kristus. De som har vunnits genom Jesu blodköpta bruds uppoffringar, liv och tjänst.

Måtte vi förstå tiden och utnyttja den på ett sådant sätt att Gud blir ärad och förhårligad. Den antikristlige världshärskaren kommer att tråda fram på scenen och behärska hela mänskligheten, men låt oss tro, förkunna, lida och kämpa för att Jesus snart ska kunna visa sig för dem som tror på honom och hör honom till! ■

Beställ mötesinspelningar från **Sommarkonferensen på Latorp 1993**

- Sönd 930718 kl 11.00 A Imsen predikar "Rena kärlek för tjänst"*
Sönd 930718 kl 15.00 Missionsmöte, Ryssland i fokus. Missionsappell Folke Jacobsson.
Sönd 930718 kl 19.00 Väckelsemöte pred A Imsen "Evighetsfrågan"
Månd 930719 kl 11.00 H Lindelöw "Frihet och fasthet i Kristus"
Månd 930719 kl 15.00 Missionsmöte Vittnen fr Dom Rep. Appell T Johansson
Månd 930719 kl 19.00 Väckelsemöte A Imsen "Instrument för Gud"
Tisd 930720 kl 11.00 A Imsen "Gamla evangeliet i funktion"
Tisd 930720 kl 15.00 Broder Victor från Ryssland
Tisd 930720 kl 19.00 Väckelsemöte Folke Jacobsson predikar försoning
Onsd 930721 kl 11.00 Gunno Anderson "Församlingen - en utvald skara"
Onsd 930721 kl 15.00 Hans Lindelöw "Rätt härkomst"
Onsd 930721 kl 19.00 Väckelsemöte J.E Hafsahl predikar "Genomskådad o älskad av Gud"
Torsd 930722 kl 11.00 A Imsen "Maranata - ett Gudsliv"
Torsd 930722 kl 15.00 Hans Lindelöw "Ett nytt evangelium - ett nytt Europa - ett nytt trädomsök"
Torsd 930722 kl 19.00 Väckelsemöte Gunno Anderson predikar frälsning.
Fred 930723 kl 11.00 A Imsen "Församlingen är av himlen"
Fred 930723 kl 15.00 Dominikanska syskon vittnar. FAX läses från Dom Rep
Fred 930723 kl 19.00 Väckelsemöte, Märta Strömmare "Är det tid att söka Guds vilja"
Lörd 930724 kl 11.00 A Imsen "Församlingens uppgift - befolka himlen - avfolka helvetet".
Lörd 930724 kl 15.00 Litteratur, radio, kassett- och taximission från Bällsta. Missionsappell Arne Imsen
Lörd 930724 kl 19.00 Väckelsemöte A Imsen "Den som inte har Herren kär"
Sönd 930725 kl 11.00 A Imsen "Maranata - Konungen kommer!"
Sönd 930725 kl 15.00 Missionsmöte A Imsen "Jesus kallar dig igen till efterföljelse"
Sönd 930725 kl 19.00 Väckelsemöte A Imsen "EU initierar Antikrists världsrike, församlingen initierar Guds rike".

30 kr / möte + porto

Märk för de möten Du vill ha, och skicka Din beställning till:

Bällsta MissionsCenter Box 20134 161 02 Bromma

LEDAREN

Fortsättning från sidan 5

där släpper vi ofta loss avgrundsfloder. Låt oss bedja om näpst över det som måste näpsas, och släppa loss det som ska släppas loss!

Kan vi inte enas om en tidning istället för fem, tio eller hundra? Kan vi inte samla ihop våra krafter nu, underordna oss varandra för Kristi skull, och hänge oss åt den enda tävling som är tillåten i Guds rike – att söka överträffa varandra i inbördes hedersbevisning!

Man har sagt att Maranata är dött. Det är möjligt att vi har varit i graven under några dagar, men det kommer en uppståndelsens morgon då sanningen träder fram i all sin kraft, och man måste proklamera: Han är icke här, han är uppstånden! Jesus lever, han verkar och utför sina dråpliga gärningar genom sina tjänare och tjänarinnor som inte sviker och som inte låter sig lockas till några former av kompromisser med en värld som har svurit levande kristendom död.

Över hela världen finns det religiösa budskap i alla möjliga tappningar, men ett konsekvent genomträngande starkt budskap om Jesu tillkommelse får man sö-

ka efter. Vad vi behöver är ett skärpt maranatabudskap med genomslagskraft, och detta blir inte trovärdigt om vi inte själva är redo att leva maranatalivet, avskilda för Jesu räkning och med hans smörjelse.

Gud kommer att göra under, så att dörrar som vi nu inte kan ana, öppnar sig. Vi har ett informationsansvar, och måste göra klart för oss att motivet inte får vara att spekulera i effekter. Vi vet inte vad resultatet blir, men har förtroende för Herren och Hans eget Ord. Det gäller att "i alla händelser frälsa några". Då måste vi också överlämna resultatet åt Herren, så vi inte faller för statistikhysterin eller andra hysteriska försök att göra sken av framgångar som egentligen är förfärliga nederlag.

"Så biden nu tåligt mina bröder intill Herrens tillkommelse". Den stora skördedagen väntar, och då ska vi se vad som är vunnet genom vars och ens insatser. Vi ser det inte här, det är inte inskrivet i några missionsrapporter, men det är inskrivet hemma hos Herren. Det såddes i ringhet. Vi kunde inte ge växt, men det gjorde Gud. När vi fullgjort uppdraget, får vi bida, och det är inte säkert att vi ser resultat så länge vi lever. Kanske andra får skörda där vi har sått, och vi får skörda där andra har sått. En kedja av trogna vittnen tar över och slutför arbetet.

En dag när vi fram till den stora skördedagen då han, den rättvis domaren, ska betrakta, bedöma och belöna arbetet efter helt andra värderingsnormer

än den mänskliga, religiösa opinionen. "Så biden nu tåligt mina bröder intill Herrens tillkommelse. I sen hur åkermannen väntar..."

Låt oss anropa vår Fader i höjden; inte endast om jubel eller glädje, utan om möjlighet att fortplanta liv. Inte om nö-jen och underhållning, utan om kraft att bli korsbärare i Jesu efterföljd. Inte om tillfällig uppbyggelse, men om ståndaktighet. Inte om snabba resultat, men om tålamod för tillväxt och förbäddan. Inte om fin statistik till att göra oss attraktiva för opinioner som vill ha starka män och kvinnor; människor med framgång; skördetröskor.

Låt oss be om trohet att vara skördearbetare för att inbärga skörden. Trohet när ingen uppmärksammar, applåderar eller bejublar insatserna.

Låt oss ropa till Herren om vishet till att förstå att andlig framgång inte är resultat av mänskliga beslut eller massornas stöd, utan helt beroende på om vi vill identifiera oss med Jesus Kristus; bli budskapet.

"Så biden nu tåligt mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen, huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och våregn. Ja, biden ock I tåligt och styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära. Sucken icke mot varandra, mina bröder, på det att I icke mån bli va-

dömda. Se, domaren står för dörren."

Gud hjälpe oss, så vi kan förstå att vi har fått en väktares ansvar. Vi måste ropa ut: "se brudgummen kommer!" Den uppgiften klarar vi inte genom att mobilisera alla fysiska och psykiska krafter. Ett möte med Jesus förändrar allt, därför att det förändrar oss. Den som mött Jesus har fått en ny syn på honom, och det innebär att han får en ny syn på människorna, en ny syn på Guds vittnen, på Guds församling, på världen, på himlen och helvetet.

Församlingens uppgift är att befolka himlen, men också att avfolka helvetet. Vem ska gå förlorad på grund av våra försumligheter? Vem kommer till himlen för att vi övervann oss själva och gjorde vad Gud ville att vi skulle göra?

Vi borde ha hört signalen och förstått att nu är läget katastrofalt för hela världen. Den värsta katastrofen är att man saknar kunskap om Jesus och hans tillkommelse, och därför försöker man lappa ihop trasorna. Lögnprofeterna försöker hålla liv i människan som dukar under inför allt hon ser och hör.

Vid midnattstiden ljud ett anskri... Se, jag står vid dörren och klappar... Skriande och bultande kristna i intensiv förbön för land och folk, som är vakande väktare och tar Jesu budskap på allvar och personifierar Honom i smått och stort. Sådana kristna behövs i denna yttersta tid. Maranata!

Beställ MÅNADENS KASSETT

- Väckelsesånger
- Vittnesbörd
- Brännaktuell förkunnelse

30:-/st
Helår (12 kass.)
250:-

..FRÅN BÄLLSTA
MISSIONSCENTER
BOX 20134 161 02 BROMMA
TEL 08/627 55 55
Endast Postens avgifter tillkommer

Hjälp oss hjälp

Varje vecka kommer
tusentals flyktingar till
Sverige från krigshärder
ute i världen.

Hjälp oss att nå dessa
människor med
evangelium!

Stöd
litteraturmissionen!

PostGiro
44 10 05 - 6

Lyssna på

RADIO
Maranata

STOCKHOLM

88.0 MHz

Sönd – tors 8.00 – 8.30

Månd 18.00 – 19.00

Ons 19.00 – 20.00

91.1 MHz

Månd – tors 8.00 – 8.30

Fred 19.00 – 21.00

Sönd 9.00 – 10.00

ÖREBRO

95.3 MHz

Tisd 20.15 – 21.15

Tors, lörd 20.00 – 21.00

DÖDSDANSEN

Före år 2000 kommer åtta miljoner människor ha dött av AIDS! Det hävdar Michael Merson, chef för AIDS-programmet inom FN-organet WHO. Enligt Merson kommer de flesta dödsoffren att krävas i östra och centrala Afrika. I Elfenbenskustens huvudstad Abijan är AIDS nu den vanligaste dödsorsaken, trots att det första AIDS-fallet rapporterades där 1985. Det totala antalet HIV-smittade i världen kommer vid sekelskiftet att vara 30–40 miljoner, enligt Världshälsoorganisationen.

Källa: Hemmets Vän

EN KYRKANS MAN – MEN INTE GUDS!

Carl Gustav Boetius – debattör för kyrkliga frågor – vill slopa Helvetet, ändra gudsbilden och avliva de bibliska "myterna".

"Ingenting i Bibeln är Guds Ord", vågar han påstå i en tidningsartikel. Han anser vidare att bibeltexterna är etiskt oacceptabla, mytiska eller vederlagda av den senare historien.

Bravo Carl Gustav! Nu väntar vi på att du ska slopa tyngdlagen, ändra jordens rotation och fortsätta att avliva också andra sanningar än Bibelns.

AB

TIDSTECKEN

Längtan att åkalla onda andar – schamanismen – upplever en renässansperiod i Sverige. Denna gamla naturreligion, som indianerna och de nordiska samerna en gång var kraftigt påverkade av, har idag hamnat bland studiecirkelarnas programutbud. I t. ex. Haparanda är kurserna i den rituella andedansen överbokade. Och det uppmärksammades naturligtvis av TV-Aktuellt för en tid sedan. Men samma dag framfördes också i Sveriges riksdag ett förslag om rätt till registrering för alla samboförhållanden, både hetero- och homosexuella. Så tala om tidens tecken.

Källa: Hemmets Vän

FRED PÅ JORDEN?

I Lunds domkyrka samlades man nyligen till ett märkligt bönemöte efter det att förhandlingarna om fred i gamla Jugoslavien återigen strandat. Det var representanter för en hel del religioner samlade: katoliker, muslimer, ortodoxa, österländska religioner och protestanter. Initiativet hade tagits av lutherske ärkebiskopen Gunnar Weman, som förklarade att när det gäller en så angelägen fråga som att bedja om fred, är det av underordnad betydelse vilken Gud man ber till. Vem kommer att stå på den plattform som byggs upp under sådana premisser?

SF

FRÄLSNINGENS VÄG

Den som tror och blir döpt ska bli frälst. Det är bibelns undervisning. Tron, hur får man då den? Den tro som är en visshet, en fast övertygelse? Något helt annat än den vanliga frasen: "det tror jag", som ju uttrycker vag förhoppning eller osäkerhet.

Tron kommer av predikan – av att höra Guds ord. Guds ord som är Jesus själv – det inkarnerade ordet. "Ordet blev kött och tog sin boning ibland oss..." Guds son kom för att frälsa människan. Uppsöka det förlorade. Människan är förlorad i så mycket, hon har mist blicken på sin Skapare, Gudsrelationen är bruten – Jesus kom för att upprätta den. Längtan efter gemenskap med sin skapare och Gud, tar sig olika uttryck, men ett är gemensamt; sökande efter sanning, ursprung och mening. Bara i Gudsgemenskap genom Jesus Kristus finner hjärtat sann ro och frid.

Musik, litteratur, konst, karriär, sprit eller droger är varierande exempel på att människan verkligen söker. Efter vad eller vem?

Jesus Kristus söker människan. Gud vill att alla människor ska bli frälsta. Jesus vill frälsa, förvandla, göra allt nytt. Ta emot honom! Bekänn honom! "Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror, att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst. Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig och genom munnens bekännelse bliver man frälst". (Rom 10:9–10)

Gå i dopets grav, begrav allt det gamla för att uppstå till ett nytt liv. Ett liv av Gud. Ett liv som ska vårdas och näras för att växa och utvecklas. Efter dopet, sedan man begravt det gamla, har människan löfte om att bli uppfylld med den helige Ande för att kunna bli vittnen och Jesu lärjungar.

Andens uppfyllelse ges inte på grund av förtjänst eller som en slags utmärkelse; det är en kraft att leva som Jesu efterföljare. Andens uppfyllelse är början eller porten in i detta nya liv med alla dess rika möjligheter. Ta emot frälsning och vandra vidare på frälsningens väg.

–ULLA NÄSHOLM